

ГОЛОС СЕМІНАРІЇ

ГАЗЕТА ВИЩОЇ ДУХОВНОЇ СЕМІНАРІЇ СВЯТОГО ДУХА

№ 2 (15) березень-травень 2013

Воскресіння Христа — дар вічного життя

4 ПАРАФІЯ ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ
ІСУСА У КАМ'ЯНЦІ-ПОДІЛЬСЬКОМУ

10 ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ «URBI ET
ORBI» ПАПИ БЕНЕДІКТА XVI

22 НАЙБІЛЬШЕ
СВЯТО В ЦЕРКВІ

2

ПОВНОТА СВЯЩЕНСТВА

9 лютого в нашій дієцезії сталась ще одна визначна подія – свячення нового єпископа-помічника в Кам'янець-Подільську дієцезію. Отець-номінант Радослав Змітрович отримав сан з рук єпископа-ординарія Леона Дубравського. Саме про цю важливу подію читайте детальніше в статті

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ «URBI ET ORBI» ПАПІ БЕНЕДІКТА XVI

10

«Дорогі брати і сестри з Рима та всього світу! Від усього серця висловлюю Вам пасхальні вітання словами Святого Августина: «Воскресіння Господнє – це наша надія» (Августин, *Sermo 261, 1*). Що папа Бенедикт XVI говорить на тему вічного життя та воскресіння, читайте у цій рубриці

14

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА – ДАР ВІЧНОГО ЖИТТЯ

Воскресіння Ісуса Христа кардинально змінило хід історії. Цього разу ми маємо честь взяти інтерв'ю у священика, який, будучи звичайною і простою людиною, через своє служіння продовжує робити великий внесок у розвиток та духовне збагачення Католицької Церкви. Цього священика звали отець Ришард Борковський, він є викладачем нашої семінарії – викладає філософські предмети. Сьогодні він поділився з нами своїми роздумами про подію Христового Воскресіння.

КОЖНЕ ПОКЛИКАННЯ – ЦЕ БОЖІЙ ДАР І ТАЄМНИЦЯ

26

Незбагненні для людського розуму критерії, за якими Бог обирає ту чи іншу людину. Задумуючись над своїм покликанням, я також не збагну: чому саме я? Чому саме мене Ти обрав, Боже? Роздумами про своє покликання з нами поділився о. Сергій Хитрий, випускник нашої семінарії

28

СВЯТКУВАННЯ ПАСХИ

Свято Воскресіння Христового – одна з найбільших християнських урочистостей літургійного року. Протягом багатьох віків Церква з особливою пошаною та величчю святкувала цей день. Після драматичних подій Великої П'ятниці, серед мовчання Великої Суботи християнин входить у радісну неділю, коли звучить оптимістичне та сповнене надії «Христос Воскрес!». Як потрібно пережити цей великий день читайте в рубриці «Між іншим»

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

30

Після свята Різдва Христового у семінарійній спільноті відбулося чимало цікавих подій. Про деякі з них ми хочемо розповісти Вам у рубриці «Семінарійне життя»

Наша редакція (зліва направо): кл. Олександр Бурмістров, кл. Роман Канонішен, кл. Петро Константінов, кл. Олег Байдацький, кл. Ростислав Грабовський, кл. Євген Фізер, кл. Віктор Мазур, кл. Вадим Здоров, кл. Сергій Поліщук, кл. Віталій Кульчицький

ХРИСТОС ВОСКРЕС!!!

Любі читачі нашої газети! Хочемо порадувати Вас ще одним номером «Голосу Семінарії»! Знаємо, що багато з Вас із нетерпінням чекають нових випусків. Дякуємо, що підтримуєте нас і молитесь за нас. Редакція газети, своєю чергою, щодня молиться за своїх добродіїв і читачів.

Воскресіння Христа – дар життя вічного. Саме цій темі ми вирішили присвятити черговий номер «Голосу Семінарії». Чому саме така тема? Тому що ми хочемо якомога більше наблизити сучасній людині подію Воскресіння Ісуса. Кожен повинен усвідомити, що Воскресіння Христа є центральною подією християнства. Насамперед і виключно для нас самих Воскресіння Христа має велике значення. Бог показує людині свою міць, велич, могутність. Від цього моменту Господь стає володарем життя і смерті. Це не ми вирішуємо долю нашого життя, а Господь. Моїм завданням, як християнина, є співпрацювати з Богом у Його планах спасіння. Хоча часто людина в сьогоднішньому світі бунтується проти Нього, через свій егоїзм постійно хоче бути першою і найкращою. «Не так буде між вами, але хто ве-

ликим із вас хоче бути, хай буде слугою він вам» (Мт 20, 26). Ми повинні брати приклад з Ісуса Христа, який повністю довірив Своє життя Небесному Отцю. Варто і нам довірити своє життя в Божі руки.

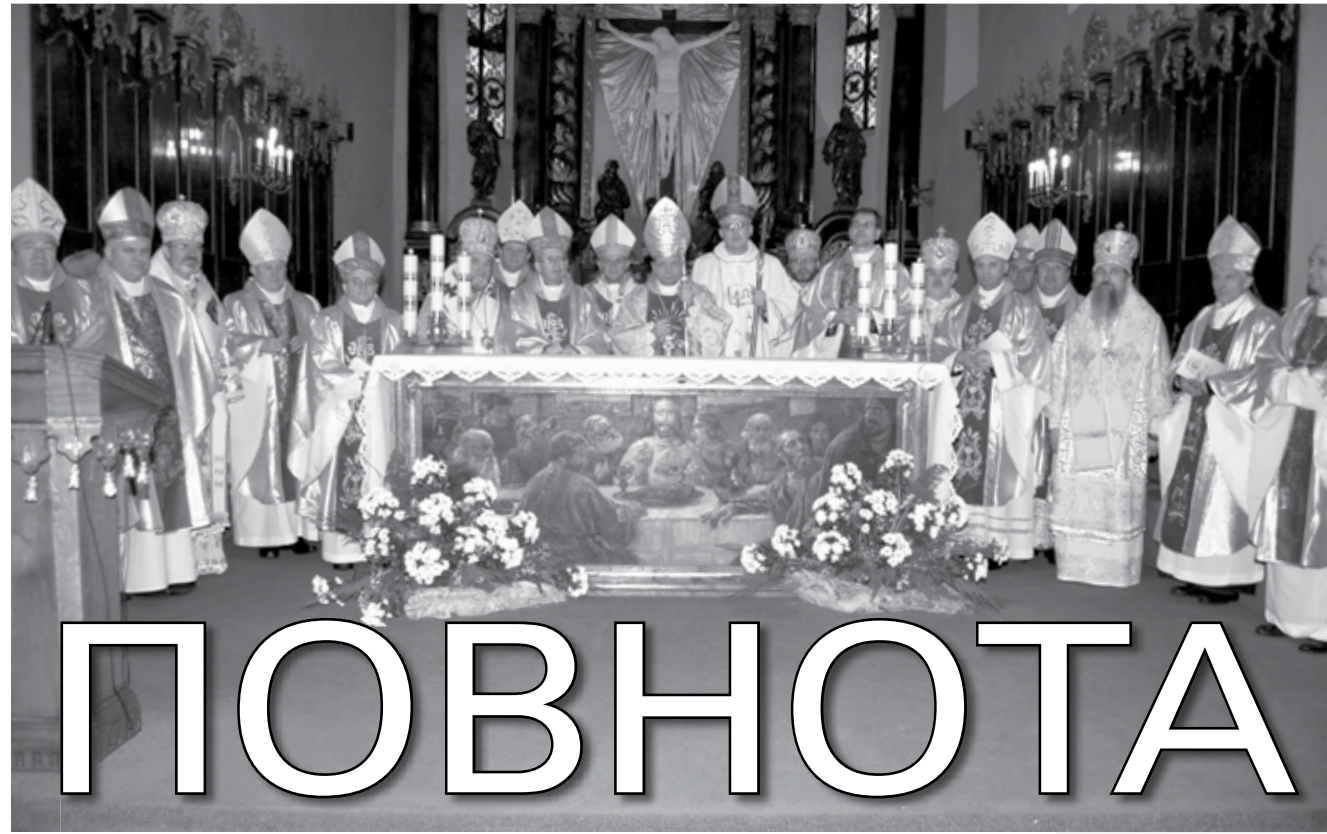
Воскресіння Ісуса відкриває нам брами вічного життя. «Зрештою, Воскресіння Христа і сам Воскреслий Христос є началом і джерелом нашого майбутнього воскресіння» (ККЦ, 655). Це великий дар для нас – наші імена записані на небі! Ми повинні прославляти Бога і дякувати Йому за дар вічного життя.

Дорогі читачі газети «Голос Семінарії»! Від імені всієї редакції вітаю Вас зі світлим святом Воскресіння Христового! Бажаю Вам, щоб це свято не було повсякденною подією у Вашому житті. Нехай Воскреслий Ісус покаже кожному свою дорогу до спасіння. Миру Вам і добра! Христос Воскрес!!!

від імені редакції
Євген Фізер
головний редактор

«ВОСКРЕСІННЯ ГОСПОДНЄ – ЦЕ НАША НАДІЯ» (СВ. АВГУСТИН)

Нововисвячений єпископ Радослав разом з іншими єпископами

ПОВНОТА

СВЯЩЕНСТВА

1 курс

кл. Роман Канонішен

9 лютого в нашій дієцезії сталась ще одна визначна подія – свячення нового єпископа-помічника Кам'янець-Подільської дієцезії. Отець-номінант Радослав Змітрович отримав сан з рук єпископа-ординарія Леона Дубравського, співсвятителями були архієпископ митрополит Львівський Мечислав Мокшицький та єпископ-помічник Кам'янець-Подільської дієцезії Ян Немец. Свячення відбулися в кафедральному храмі в м. Кам'янець-Подільський. На свяченнях були присутні рідні та близькі отця-номінанта, єпископи та священники. У свяченнях єпископу

допомагала семінарійна асиста на чолі з отцем ректором В'ячеславом Грумницьким. Розпочалась свята Літургія зі слів вітання о. Віталія Воскобойніка, канцлера Кам'янець-Подільської дієцезії. Після цього почалась Літургія Слова, а далі зачитано прохання до єпископа-ординарія про освячення отця-номінанта Радослава Змітровича в сан єпископа. Далі отець-канцлер зачитав папську буллу, проголосив проповідь архієпископ Петро Мальчук. Почався спів Літанії до Всіх Святих – всі вірні стояли на колінах, а отець-номінант лежав хрестом. Після цього на

Євангеліє над головою єпископа-номінанта означає першість в місії проголошення Божого Слова

отця Радослава клали руки всі присутні єпископи, далі настав і сам обряд свячень, після чого нововисвяченому єпископу було вручено єпископські інсигнії: перстень, мітру і пасторал. Після Літургії єпископа вітали всі присутні гості. Ми також хочемо привітати отця-єпископа Радослава Змітровича, побажати йому плідного служіння, натхнення Святого Духа й опіки Матері Божої. Особливо хочеться подякувати Бенедикту XVI за вірного слугу, єпископу Леону за освячення і прийняття єпископа-помічника. Нехай Бог благословляє і підтримує своїх вірних слуг, а Матір Божа завжди опікується і заступається за них.

Єпископ Радослав Змітрович говорить промову

Парафія ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСА у Кам'янці-Подільському

І курс

к.л. Віталій Кульчицький

Каплиця у Кам'янці-Подільському була збудована протягом 1810-1812 рр. як цвинтарна каплиця під покровительством Усіх Святих. Після другої світової війни вона служила як склад будівельних матеріалів. Кам'янецькі люди – ревні католики їздили до Китайгорода, Борщева, Чернівців, Гречан, щоб в неділю бути на Службі Божій. Але найревніші з них старались, аби в Кам'янці-Подільському якийсь із храмів був відчинений для молитви на хвалу Господню. До таких людей належали: Ядвіга Кондильовська, Анна і Збігнев Завадські, Франциска і Броніслав Сітар, Ягельська, Яніна Комарницька. Борис і Вікторія Сірацькі-Гончар, Слівінська, Юлія Боярська. Вони, не зважаючи на небезпеку і гоніння з боку влади, подали багато заяв та прохань стосовного свого питання. Інші парафіяни підтримували їх своєю молитвою, жертвуючи в цьому намірі свої страждання і зречення. Врешті-решт молитви

і офіри цих людей були вислухані Господом. І в березні 1978 року обласна влада, адміністрація котрої розташовувалась уже у м. Хмельницькому, задовольнила прохання мирян-католиків Кам'янця-Подільського і вирішила передати в потреби парафіян церкву, що знаходилась на території православного кладовища. Ця церква функціонувала як склад по виготовленню надгробних пам'ятників. Приміщення було в дуже поганому стані: гнилий дах, зруйновані стіни. Але прихожани не втрачали дарма часу і не нарікали, а швидко взялися до роботи.

**У «ЦЕНТРИ ЄДНОСТІ»
ПАРАФІЯНИ МОЖУТЬ
ЗГУРТУВУВАТИСЬ,
ПРОВОДИТИ РІЗНІ
ПАРАФІЯЛЬНІ ЗУСТРІЧІ
І ГРУПИ ТА ДІЗНАВАТИСЬ
БІЛЬШЕ ПРО
БЛ. ЙОАНА ПАВЛА ІІ**

Головою комітету з вирішення вказаної проблеми було обрано Казимира Поляковського. Починаючи з квітня і по 8 вересня було зроблено ремонт храму. У відбудові каплиці активну участь взяли згадані вище парафіяни, правда до них приєднались ще

багато інших католиків. Влада, звичайно ж, перешкоджала, але люди перемогли. І ось через 4 місяці клопіткої роботи, 8 вересня 1978 р. новозбудована каплиця була освячена о. Анджеєм Гладусевичем. Це було справжнє свято для всіх католиків Кам'янця-Подільського, на якому зібралось близько тисячі вірних. Проте отцю Яну Ольшанському категорично заборонили брати участь в освяченні каплиці. Отець Анжей Гладусевич часто хворів, тому не мав можливості часто приїздити із Полонного. Тоді о. Маркіяну Трофим'яку, о. Яну Ольшанському та о. Броніславу Мирецькому дозволили обслуговувати парафію. Але священиків не вистачало. Тоді група людей поїхала до м. Кашайдоріс (Литва) з проханням про священика. На цю пропозицію погодився о. Ян Зубрус, котрий працював тут 2 роки. Потім з Вільнюса приїхав о. Юзеф Бодревичус (теж на 2 роки). Потім настоятелем влада призначила отця Вацлава Попеля. Через 2 роки приїхав знову о. Юзеф Бодревичус, котрий залагодив нагальні проблеми у парафії. На щастя, у 1989 році приїхав о. Роман Тваруг. Парафія відродилась. У 1990 році мирянам віддали катедру, а в каплиці працювали такі священики: о. Ришард Чай-

Костел Пресвятого Серця Ісуса Христа

ка, о. Ришард Карапуда, о. Павло Вітек, о. Збігнев Крат, о. Павло Борісевич, о. Юрій Молевський (теперішній настоятель парафії).

На сьогодні – це костел «Пресвятого Серця Ісуса Христа»

Зараз у парафії працюють такі священики: настоятель – о. Юрій Молевський SChR (згромадження отців Христусовців), вікарій – о. Олександр Репін SChR

Також працюють сестри зі згромадження Сестер Урсулинок Серця Конаючого Ісуса та сестри від Ангелів.

1 липня 2011 року у Кам'янці-Подільському відбулась довгоочікувана подія – відкриття «**Центру Єдності імені блаженного Йоана Павла ІІ**», який при парафії Пресвятого Серця Ісуса будували три роки. Відкриття було заплановане на парафіяльний відпуст.

На відкритті Центру був присутній єпископ Кам'янець-Подільської дієцезії Леон Дубравський, а також спеціально запрошені гості: Митрополит Львівський Мечислав Мокшицький, генеральний настоятель Христусовців о. Томаш Селіцкі SChR, 12 священиків, а також гості з Польщі, Австралії, Німеччини та Америки.

Після Меси Митрополит Мечислав Мокшицький освятив ікону блаженного Йоана Павла ІІ та освятив «Центр Єдності імені блаженного Йоана Павла ІІ». Освячена ікона знаходиться в найбільшій залі Центру до сьогодні.

У цьому Центрі є не лише каплиця, а й музей Великого Папи.

У майбутньому планується зібрати всі енцикліки, документи та проповіді Йоана Павла ІІ, щоб вони були доступні для всіх, у планах також створення групи для вивчення його праць. У «Центрі Єдності» парафіяни можуть згуртуватися, проводити різні парафіяльні зустрічі і групи та дізнаватися більше про бл. Йоана Павла ІІ.

Директором «Центру Єдності» є настоятель парафії **Пресвятого Серця Ісуса** о. Юрій Молевський SChR.

Центр поділений на дві частини: перший поверх – «Світлиця для наймолодших», відповідальна – Неля Грейцер. Мета світлиці – надавати допомогу молодим сім'ям у християнському вихованні дітей.

Другий поверх – «Дім чеснот», відповідальна – Олена Коротнюк. Кожна зала другого поверху має свою назву відповідно до Божих чеснот та дарів Святого Духа: «Віра», «Надія» і оскільки найбільшою є чеснота любові, то відповідно найбільшою є зала «Любов». Також «Дім чеснот»

має зали під назвами «Мудрість» та «Традиція».

У «Вірі» переважно мають зустрічі спільноти дорослих парафіян, служіння яких полягає у зміцненні віри, своєї особистої та оточуючих.

У «Надії» відбуваються щоденні зустрічі «Світлиця для старших». Світлицею опікуються сестри-урсулини.

«Любов» – зала, яка об'єднує всі спільноти. Тут проводяться зустрічі молоді Йоана Павла ІІ, спільні зустрічі парафіяльних спільнот, святкові дитячі поранки, традиційний бал святого Валентина, молодіжний карнавал, дискотеки. Також у цій залі парафіяни мають можливість провести безалкогольне святкування свого дня народження чи будь-якої знаменної дати.

«Мудрість» – зала товариства польської культури ім. бл. Івана Павла ІІ. Тут проводяться заняття з польської мови.

«Традиція» – зала-музей Йоана Павла ІІ. Ця зала наповнена колоритом спокою та миру: численні пам'ятки Папи Йоана

Центр єдності імені блаженного Йоана Павла II

Павла II, тепло палаючого каміну, зручні дивани та більярд, ніби запрошують відвідувачів зайти і відпочити. Тому відпочинок у цій залі став уже доброю традицією для кожного відвідувача Центру.

Від малого до великого – кожному тут знайдеться місце. В Центрі працює «Вечірня школа талантів»: у другій половині дня волонтери навчають бажаючих англійської, польської, німецької, італійської мов, а також гри на гітарі та фортепіано.

Другий поверх Центру майже завжди наповнений людьми, адже тут проходять зібрання всіх діючих парафіяльних спільнот.

У парафії діють спільноти:

Діти: Коло Святого Розарію; Міністранти; Дитячий хор – «Сердечка»; Євхаристичний Рух Молодих.

Молодь: Біблійні групи; Легіон Марії; Адорація «ТЕЗЕ»; Курс перед подружжям.

Дорослі: Легіон Марії; Чоловічий Легіон Марії; Рух Назаретських Родин; Група родинного апостольства – одинокі матері; Кола Святого Розарію; Страж Гонорова; Францисканський Орден Світських; Домашня Церква; Віднова у Святому Дусі; Апостольство Доброї Смерті.

В Центрі проводять вечірні зустрічі вісім біблійних груп. Систематично проводяться такі евангелізаційні заходи, як курс «Альфа», «Школа Християнського Життя та Євангелізації», а також «Курс Перед Подружжям».

Хор «Vox cordis» та Товариство польської культури імені блаженного Йоана Павла II розгорнули свою діяльність на теренах молодого Центру Єдності.

Не менш важливою діяльністю займається парафіяльна молодь, яка 22 жовтня (день спомину Йоана Павла II) 2012 року оголосила себе спільнотою «Молоді Йоана

Павла II». Духовним наставником спільноти є о. Олександр Репін.

Метою молоді є, наслідуючи життя Кароля Войтили, служити та духовно розвиватись у християнській спільноті під гаслом «Ти навчив нас не боятись!» Це гасло має свою цікаву історію, яка повністю розкриває його зміст і фактично є статутом молодіжної спільноти.

Новостворений молодіжний музичний гурт «Totus Tuus» теж обрав свою назву не випадково, адже ці слова, що звучать у перекладі «Увесь твій», теж належать Папі Йоану Павлу II. Також планується будівництво нового костелу, за яке настоятель о. Юрій просить про молитву.

Мета «Центру Єдності» полягає у приведенні до єдності з Богом, з собою та з іншими людьми через творення цивілізації любові, якої так ревно вчив і свідчення якої давав Великий Папа блаженний Йоан Павло II.

ЗНАЙОМТЕСЯ: КВІТНИЧИЙ

III курс
кл. Вадим Здоров

Як же хочеться літа! Набридла вже ця «кисла» погода. Прогулятися б по лісу, послухати спів пташок, помилуватися природою. Добре, що в нас у семінарії є своя частинка природи. Як ви, дорогі читачі, вже здогадалися – це квіти та вазони. У нас їх справді багато, і всі вони по-особливому красиві. Гості семінарії часто говорять: «Хто ж всі ці вазони доглядає?» А доглядає їх семінарист (обраний семінаристами і затверджений ректором), посада якого називається «Квітничий». Цей обов'язок полягає у виконанні таких завдань: щотижневе (або в залежності від потреби) поливання квітів та вазонів і догляд за ними, їх пересаджування, забезпечення догляду за квітами під час

Частинка природи

канікул (потрібно перенести всі вазони у спеціально підготовлене приміщення і

ня ближньому, вся робота для того, щоб тішити інших і дарувати їм частин-

**ГОСТІ СЕМІНАРІЇ ЧАСТО ГОВОРЯТЬ:
«ХТО Ж ВСІ ЦІ ВАЗОНИ ДОГЛЯДАЄ?»**

знайти охочих семінаристів для допомоги на час відсутності Квітничого). Ось так виглядає служін-

ку природи. На сьогодні обов'язок квітничого виконує семінарист Олег Байдацький.

духовний отець

о. Ришард Федерчик

Ісус прийшов на землю, щоб на ній розгорівся вогонь. Цілю втілення є наше спасіння. Зіслання Святого Духа є частиною Об'явлення. Бог став людиною, помер за нас, воскрес; все тому, щоб нас наповнити Духом Святим. У якомусь сенсі Царство Боже ототожнюється зі Святим Духом. Якщо ми справді Ним наповнені, Бог царює в нас. Святий Дух нагадує Особу Христа, Його вчинки і слова, робить присутнім в таїнствах, особливо в Євхаристії, діло спасіння, закликає

«Вогонь прийшов Я кинути на землю – і як Я прагну щоб він вже розгорівся»

(Лк 12, 49)

вибрати Ісуса як свого Господа і Бога, дає для цього силу... Ще він творить з нас учнів Христа і нас освячує, він творить Церкву і освячує Її. Церква і ми належи-

мо Христу, але також Святому Духові. Церква – Христова, вона також і Церква Духа Святого. Дух присутній від початку: «Земля ж була пуста і порожня, і темря-

ва була над безоднею, і Дух Божий носився над водою» (Бут 1, 2). Дух таємничо присутній у створенні світу, проникає космос. Таким чином заповідає Зіслання Святого Духа – Його Прихід. Святий Дух хоче відновлення, спасіння всього, тому зітхає за сотворінням і дозволяє, щоб воно зітхало разом з Ним: «Все сотворіння разом понині стогне і разом страждає у тяжких муках» (Рим 8, 22). Покликання людини – бути носієм Духа Святого. Те, що у тварин несвідоме, в людині має стати сві-

домим; через людину все сотворіння, весь космос має співати у Святому Духові пісню прослави Богів. Бути носієм Духа – означає чинити в Духові. Св. Фома Аквінський говорить, що Святий Дух є Новим Законом. Життя у Духові означає слухняність Його натхненням. Перший необхідний крок – це зберігання заповідей Божих і Церковних, а потім наслідування Христа. Цей Новий Закон – це Любов.

ЦЕРКВА – ХРИСТОВА, ВОНА ТАКОЖ І ЦЕРКВА ДУХА СВЯТОГО

Заповіді – це найнижчий ступінь Любові. Немає кінця у розвитку любові, бо Дух – необмежений, безкінечний. Він є Любов. Веде нас, керує нами з нашого нутра: «Помазання, що ви від Нього прийняли, у вас перебуває, і ви не потребуєте, щоб хтось навчав вас, бо його помазання вас про все навчає. Воно і правдиве, і необманне. Так, як воно вас навчило, перебувайте в ньому» (1 Йн 2, 27). Святий Дух не накидає своїх натхнень ззовні. Він їх видобуває з наших сердець, Його натхнення – це водночас наші найглибші, найгарніші прагнення. Саме тому, хто слухняний Духові, стає вільним, стає собою: «Де Господній Дух – там воля» (2 Кор 3, 17). Здійснюється те, щоб Бог заповідав через пророка: «Я дам вам нове серце, і новий дух вкладу в ваше нутро. Я вийму кам'яне серце з вашого тіла і дам вам серце тілесне. Я вкладу в ваше нутро дух Мій і вчиню так, що ви будете ходити у Моїх заповідях та берегти і виконувати мої установи» (Єз 36, 26-27).

ВІГІЛІЯ РІЗДВА ХРИСТОВОГО В СЕМІНАРІЙНІЙ СПІЛЬНОТІ

У нашій семінарії 20 грудня відбулася вігілья Різдва Христового, на котру завітав єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської дієцезії Леон Дубравський. Почалася вона з того, що ми слухали Євангеліє про народження Ісуса Христа, далі було коротке звернення єпископа.

Потім настав час ділення оплатком, під час якого усі говорили один одному слова вибачення і побажання. А під час святкової вечері ми співали різдвяні колядки і подивились різдвяну сценку, яку підготував вступний курс. Вечір завершився заохоченням єпископа до гідного святкування Різдва Христового.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ «URBI ET ORBI» ПАПИ БЕНЕДИКТА XVI НА ТЕМУ ЖИТТЯ ВІЧНОГО ТА ВОСКРЕСІННЯ

«ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ З РИМА ТА ВСЬОГО СВІТУ! Від усього серця висловлюю Вам пасхальні вітання словами Святого Августина: «Воскресіння Господнє — це наша надія» (Августин, Сермо 261, 1). Цими словами, великий Єпископ пояснював своїм вірним, що Ісус воскрес, щоб ми, приречені на смерть, не впали у відчай, вважаючи, що життя повністю завершується у момент смерті; Христос воскрес, щоб дарувати нам надію».

Святіший Отець підкреслює: «Дійсно, ось одне з питань, яке найбільше непокоїть людство: «Що буде після смерті?» Сьогоднішній день дозволяє дати відповідь на таке важливе запитання, кажучи, що останнє слово не за смертю, тому що вже тріумфує Життя. І це наше переконання ґрунтується не на звичайній людській логіці, а на історичному факті віри: Ісус Христос, розп'ятий і похований, воскрес у своєму прославленому тілі. Ісус воскрес, щоб також і ми, віруючи в Нього, мали життя вічне. Ця звістка знаходиться у серці Євангельського послання.

Святий Павло гаряче наголошує, кажучи: «Якщо Христос не воскрес, то марна проповідь наша, марна віра ваша». І додає: «Якщо ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми — найнещасніші з усіх людей» (1 Кор 15; 14, 19). Від світанку Пасхи світ проймає нова весна надії; з цього дня розпочалося наше воскресіння, оскільки Пасха не лише позначає якийсь момент історії, а дає початок нового стану: Ісус воскрес не для того, щоб пам'ять про Нього залишалася живою у серцях його учнів, а щоб Йому Самому жити в нас, і в Ньому ми можемо вже тепер відчувати радість вічного життя.

Отож, Воскресіння — це не теорія, а історична реальність, яку об'явила Людина — Ісус Христос своєю «Пасхою», тобто «переходом», який відкриває «новий шлях» між землею і небом (див. Євр 10, 20). Це — не міф і не якийсь сон, це — не видіння, і не утопія, це не байка, а унікальна і неповторна подія: Ісус з Назарета, син Марії, який із заходом сонця у П'ятницю був знятий з хреста і похований, переможно залишив гріб. Дійсно, на світанку першого дня після суботи, Петро та Йоан побачили гріб порожнім. Марія Магдалина та інші жінки зустріли воскресло-

го Ісуса, Його впізнали також двоє учнів з Емауса при ламанні хліба; воскреслий Христос з'явився апостолам у Вечірнику, а згодом численним учням у Галілеї. Звістка про Воскресіння Господнє осяває темні закутки світу, в якому ми живемо. Я маю на увазі особливо матеріалізм і нігілізм, а також такий погляд на світ, що неспроможний вийти за межі експериментально доведеного, і залишається із гірким почуттям пустки, яка часто ніби займає місце сенсу людського існування. Фактично, якби Христос не воскрес, ця «пустка» безсумнівно здобула б перевагу. Якщо ігнорується Христос та Його Воскресіння,

**ОТОЖ, ВОСКРЕСІННЯ —
ЦЕ НЕ МІФ І НЕ ЯКИЙСЬ
СОН, ЦЕ НЕ ВИДІННЯ,
І НЕ УТОПІЯ, ЦЕ НЕ
БАЙКА, А УНІКАЛЬНА І
НЕПОВТОРНА ПОДІЯ**

то людина не має виходу, і будь-яка її надія залишається ілюзією. Але саме сьогодні голосно лунає блага вість про Воскресіння Господнє, вона стає відповіддю на часте питання скептиків, що згадується також у книзі Проповідника: «Чи існує щось, про що можна сказати: / Ось це — новина?» (1, 10). Ми відповідаємо: так. На світанку Пасхи все ожило: смерть і життя зустрілися в бою / у виключному поєдинку: / Вождь життя загинув: / А тепер живе правдиво. Ось це і є новина! Новина, що змінює життя того, хто її приймає, як це відбувається зі святими.

Хоча смерть не панує більше над людиною і світом, проте залишаються ще численні прояви старого панування. Хоча Христос через Пасху викоринив зло, Йому потрібні люди, які в усі часи та в різних місцях допомагатимуть і зміцнюватимуть Його

перемогу зброєю справедливості, істини, милосердя, прощення і любові.

У часи глобальної нестачі продовольства, фінансових негараздів, бідності минулого і сучасного, хвилюючих кліматичних змін, насильства й убогості, що змушують багатьох залишати власну землю заради більш стабільного існування, а також завжди загрозливого тероризму і зростаючого страху непевного майбутнього, слід терміново створити перспективи, здатні відродити надію. Нехай ніхто не відступає назад у цій миротворчій боротьбі, започаткованій Пасхою Христа, Який — я наголошую — шукає людей, що допоможуть Йому посилювати перемогу із Його ж зброєю справедливості, істини, милосердя, прощення і любові.

Воскресіння Христове — це наша надія! Ось, що сьогодні з радістю проголошує Церква: надію, яку Бог через Воскресіння Ісуса Христа вчинив стійкою і непереможною; вона поширює надію, яку носить у серці та прагне поділитися нею з усіма, скрізь, а особливо там, де християни страждають через переслідування за свою віру і за внесок задля справедливості та миру; Вона спонукає до надії, здатної збудити непохитність — будь-якою ціною творити добро.

Сьогодні Церква оспівує «день, що створив Господь» і закликає до радості. Вона молиться і звертається до Діви Марії, Зірки Надії, щоб Вона вела людство до правдивої пристані спасіння, тобто у серце Христа, у Пасхальну Жертву, Агнця, «що спас світ», Невинного «що примирив нас, грішників, з Отцем». Йому, непереможному Царю, розп'ятому і Воскреслому, ми радісно співаємо наше «Алілуя!».

**Папа Бенедикт XVI
12 квітня 2009 року**

Опрацював кл. Віктор Мазур

СЛУЖІННЯ І ЛЮБОВ СВЯТОГО АМВРОСІЯ МЕДІОЛАНСЬКОГО

У IV столітті Свята Церква переживала дуже важкі часи. Початок століття ознаменувався переслідуваннями імператорів Диоклетіана і його співправителів. Потім настало полегшення, коли в 313 році імператор Костянтин проголосив свободу віросповідання. З подальшим розвитком християнства тісно пов'язана суперечка з ересю арианства (походило від імені засновника – александрійського пресвітера Арія, котрий навчав, що Ісус Христос має іншу природу ніж Отець і є не Сином, а лише створінням. Деякі послідовники Арія навчали, що

Ісус є Богом, але нижчим від Отця. Догматична наука ересі була заперечена на першому Вселенському Соборі, але остаточна перемога над цим вченням відбулася лише у V столітті). Проблеми виникали також з огляду на поки ще численних поган. Державна влада часто змінювалася та проводила найрізноманітнішу релігійну політику, наприклад, імператор Юліан намагався відродити поганство, а його попередник Констанцій був затятим арианином. У вир цієї боротьби і був кинутий молодий єпископ Мілану Амвросій.

III курс
кл. Сергій Поліщук

Майбутній губернатор і єпископ Мілану народився приблизно в 340 році. Він походив з багатой та впливової родини римських патриціїв. Його батьки були побожними християнами і це значною мірою вплинуло на його виховання. У 353 році його сестра Марцеліна посвятила свою чистоту Богу.

Ця подія дуже вплинула на молодого Амвросія. Молодий і талановитий Амвросій швидко підіймається щаблями державної служби. У 370 році він отримує

**ДУЖЕ БАГАТО
АМВРОСІЙ НАВЧАЄ Й
ПРО СВЯТУ ЧИСТОТУ,
ПРЕДСТАВЛЯЮЧИ ЇЇ,
ЯК НЕБЕСНУ ЧЕСНОТУ, ЩО
ПРИХОДИТЬ НА ЗЕМЛЮ
ЗІ СЛОВОМ БОЖИМ**

посаду губернатора провінції Лігурія зі столицею в Мілані. На прощання його приятель Проб

сказав йому: «Іди і будь радше єпископом, ніж суддею». Єпископом Мілану, коли Амвросій тільки прибув туди, був арианин Авксентій. Протягом довгого часу захисники правдивості на чолі зі святим Іларієм з Пуатьє намагалися скинути Авксентія з єпископського уряду, але він увесь час вислизав від численних обвинувачень. Восени 374 року Авксентій помирає і духовенство, що належало до провінції Лігурія, прибуває до Мілану, щоб обрати нового єпископа. Цього разу за посаду єпископа вели боротьбу дві партії, арианська, яку підтримувало біль-

Дорога досконалості

шість пресвітерів, і правовірна, до якої належали усі єпископи провінції. Зрозуміло, що обидві партії мали своїх кандидатів і ніхто не очікував, що вибір може впасти на когось іншого. Амвросій був присутній як представник місцевої влади, а також він мав стежити за порядком. Коли він звертався з промовою до народу з натовпу пролунав дитячий голос: «Амвросій – єпископ». Цей вибір сподобався всім. Дві партії були задоволені, тому що не перемогли їх супротивники. Це був не перший випадок, коли єпископом обирали світську особу, наприклад, у 236 році папою римським був обраний Фабіан, що приїхав подивитися на вибір нового єпископа, і на якого вказало знамення. Через місяць вибір Амвросія був затверджений імператором Валентиніаном. 7 грудня Амвросій приймає єпископський сан. Як тільки він став єпископом, то одразу передав усе своє майно в дар Церкві.

Його служіння було дуже різноманітним: як ревний пастир він оберігав і живив стадо, яке йому довірив Бог, був ревним захисником святої віри; як освічена людина він написав безліч прекрасних творів, що й сьогодні насичують спрагли благодаті душі; як прекрасний дипломат він запобіг не одному збройному вирішенню дуже серйозних конфліктів. Відомими є його терпеливість та доброта, наприклад, багато тогочасних християнських письменників вважали, що треба нищити поган, Амвросій же, коментуючи Євангеліє від святого Луки, каже: «Бог чинить вірним того, кого хоче». Він наголошував на терпеливому й братньому ставленні до

усіх людей, зокрема і поган. Але проблема поганства вже сходить зі світової арени. Головною небезпекою для християнства стають ересі. Найнебезпечніша ересь тих часів – арианство мала численних прибічників по всій імперії. Її підтримував і тогочасний імператор Валент. Через декілька років після обрання Амвросія єпископом, він пише перші твори, в яких з'являються приховані тези проти арианства. Після смерті Валента імператором стає молодий Граціан, якому

міланський єпископ і присвячує «Трактат про віру», що укріплює його в переконанні до істинної віри. Його співправитель Теодосій, обраний у 379 році, теж був переконаним супротивником арианства. Після того, як ересь була позбавлена державної підтримки, вона почала швидко занепадати.

Дуже багато Амвросій навчає й про святу чистоту, представляючи її, як небесну чистоту, що приходить на землю зі Словом Божим. Зразком і наставницею чистоти для святого єпископа є Богородиця. Вона для нього є новою Євою, яка перемагає диявольські спокуси. Він за-

хищає жінок: в ті часи панувала думка, що жінка є лише засобом для продовження роду, проте Амвросій закликає чоловіків любити своїх жінок, нагадує їм про гідність жінок.

Великою заслугою Амвросія є також і навернення святого Августина. Коли останній приїхав до Мілану, він був розчарований у маніхействі, що його сповідував до цього часу, і не хотів мати справу з жодною релігією. Він зайшов до Церкви, не як до культової споруди, а щоб вислухати промову Амвросія, який мав славу великого і красномовного проповідника (один сенатор навіть порівняв слова Амвросія з молоком, бо вони такі ж чисті, приємні на смак і мають силу укріплювати). Слова святого відродили в Августині релігійні почуття і вже скоро він попросив про святе Хрещення. У Пасхальну ніч з 24 на 25 квітня 387 року Амвросій охрестив майбутнього світоча католицької віри. Він не знав, яку велику справу здійснив у ту ніч... Найкраще про нього скаже сам Августин: «Я не можу порівнювати себе з ним, але я ніколи не відхилився від його вчення».

У 397 році в ніч зі Страсної П'ятниці на Велику Суботу Амвросій відійшов до Того, Хто наповнював сенсом усе його життя. Він добре знав, що таке смерть, тому що допоміг багатьом спокійно відійти з цього світу. Він твердить, що для християнина смерть – надбання. Його життя, його аскетизм і молитви були виявом великої любові до людей. Про цю любов найкраще свідчать його слова: «Господи, дай мені не гордо виправляти грішників, а лише плакати разом з ними».

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА – дар вічного життя

Воскресіння Ісуса Христа кардинально змінило хід історії. Саме ця подія пролила нове світло та розставила нові акценти в духовній свідомості людства. Воскресіння Ісуса відкрило радісну перспективу для кожної людини, яка йде дорогою земного життя, та створило нову надію, що смертю все не закінчується, а лише починається нове, краще і досконаліше життя, і найголовніше – воно триватиме вічно.

Цього разу ми маємо честь взяти інтерв'ю у священника, який, будучи звичайною і простою людиною, через своє служіння продовжує робити великий внесок у розвиток та духовне збагачення Католицької Церкви.

Це священник Седлецької дієцезії, який є викладачем нашої семінарії – викладає філософські предмети.

Саме він у 1999 році був відповідальний за організацію приїзду папи римського Йоана Павла II до Польщі.

Цього священника звати отець Ришард Борковський.

Сьогодні він поділився з нами своїми роздумами про подію Христового Воскресіння.

■ У пасхальний період християни вітаються словами «Христос Воскрес». Що для віруючої людини означає це привітання?

Я задумуюсь над темою Галілеї в описах зустрічей Господа Ісуса Воскреслого зі своїми учнями. «Скажіть моїм братам, – говорить Воскреслий Христос до жінок в Єван-

гелії, яке читається під час пасхальної урочистості, – нехай ідуть до Галілеї, і там мене зустрінуть». Але вже під час останньої вечері, заповідаючи, що скоро сповниться пророцтво, каже: «Ударять пастиря і розбіжаться вівці» (Мт 26, 31). Господь говорить своїм учням, що після свого воскресіння захоче з ними зустрітись саме в Га-

лілеї: «Але коли воскресну, випереджу вас в дорозі до Галілеї» (Мт 26, 32). І саме тоді Воскреслий послав апостолів йти до всіх народів, щоб «їх навчати та хрестити в ім'я Отця і Сина і Святого Духа» (Мт 28, 19). Отже, Галілея загалом була заселена поганями. Визначаючи Галілею як місце зустрічі з учнями, воскреслий Христос зали-

шив завіт, щоб Добра Новина була проголошувана також і поганам. До всіх народів має дійти радісна новина про те, що ми – відкуплені. Для віруючих людей привітання «Христос Воскрес» є одночасно радісною згадкою, що Він воскрес для всіх, також для нас, для жителів України і Польщі, для кожного з нас, не можемо заздрісно

хувати цю радість лише для себе, – ділімося нею з нашими віруючими братами і сестрами. Це прекрасно!

■ Звідки ми знаємо, що Христос насправді воскрес? Адже багато науковців спростовують цю подію?

Згадаймо деякі факти. З Євангелія ми дізнаємо-

ся, що коли минула субота, на світанку, Марія Магдалина побігла до гробу, в якому лежав Ісус. У Велику Суботу вона не могла піти, тому що це забороняли релігійні приписи.

За мить євангеліст описує другий прихід Марії Магдалини до гробу Ісуса. Цього разу вона побачила відкритий гріб й одразу побігла до апостолів

Петра і Йоана, говорячи, що хтось викрав тіло з гробу. Вона припустила, що з Ісусом знову щось сталося: «Не досить, що Його замордовано, то навіть після смерті хтось не дає Йому спокійно лежати в гробі».

Здивовані звісткою Марії, Петро і Йоан біжать до гробу. Факти були звичайними, хоч одночасно й незвичайними. Учні

побачили в гробі полотна, якими було обмотане тіло Ісуса, й особисту хустку з Його голови. Потрібно зауважити, що якби хтось викрав тіло з гробу, то не роздягав би його на місці, він би викрав померлого з оджею. Щодо Ісуса, помер він у страшних ранах. Полотна, в які його загорнули, сильно прилипли б до Його тіла.

Саме тоді Петро і Йоан ПОВІРИЛИ, що Христос воскрес. Того самого дня Господь Ісус показався живим всім своїм учням. Від тієї миті наступне покоління віруючих мало відновлюватись у РАДОСТІ ПОНАД РАДОСТЯМИ, що Христос Воскрес! Це було не звичайне воскресіння до життя, яке Він за нас віддав на хресті. Він воскрес в тілі прославленому і божественному, воскрес як перший з померлих, Він воскрес до життя, яке вже не підлягало смерті.

Як відомо, в день успішного повернення апостоли повернулись в Галілею до Єрусалима. Вони отримали наказ чекати зішестя Святого Духа. Ісус також повторив своє бажання, щоб Євангеліє було проголошуване по всьому світу: «Коли Святий Дух зійде на вас, отримаєте Його силу і будете Моїми свідками в Єрусалимі і по цілій Юдеї, і в Самарії, і аж по кінці землі» (Ді 1, 8). Від тих справжніх свідків звістка про воскресіння Господа

неустанно розходиться аж по кінці землі. Також дійшла і до нас, а ми її з вірою прийняли, стараємось нею жити і працюємо, щоб її прищепити тим, хто прийде після нас.

■ Як Христове воскресіння впливає на можливість отримання людиною вічного життя?

Завдяки смерті та воскресінню Господа Ісуса вічне життя доступне також і нам, незважаючи на те, що ми народилися в гріху. Всемогутня Божья любов, яка проявляється через Ісуса Христа, посприяла тому, що гріх Адама не знищив предвічних планів Божої доброти до людини. Вічне життя знову з'явилося в обсязі наших реальних надій. В Ісусі Христі, нашому Воскреслому Господі, кожна людина може стати Божим другом навіки.

Перша неділя після свята Пасхи в єврейському календарі називається днем святого снопа. Це знаменно, що Господь Ісус воскрес саме в день першого снопа. Адже якоюсь мірою Він сам є першим Снопом тих Божих жнив, які зараз тривають і будуть тривати аж до дня останнього суду. Через це Апостол написав: «Христос воскрес, як перший серед тих, хто помер» (1 Кор 15, 20).

Неймовірно, що також наші тіла зазнають переміни і обожествлення, по-

дібно як тіло Ісуса Христа. «Наша батьківщина — в небі» — читаємо в листі до Филип'ян (Флп 3, 20-21). Звідки, як спасителя і очікуємо Господа Ісуса Христа, який перемінить наше понижене тіло на подобу до свого прославленого Тіла» (Флп 3, 20-21). А тому наша тілесність буде підвищена, бо наші тіла є вже тепер «святинами Святого Духа» (Рим 8, 11).

■ Апостол Павло сказав: «А коли Христос не воскрес, то марна проповідь наша, то марна й віра ваша» (1 Кор 15, 14). Який зв'язок має воскресіння з вірою?

З вірою бувало порізному. Найбільш відомим випадком спротиву перед вірою в воскресіння Господа Ісуса є маловір'я апостола Томи. Також і учнів з Емауса не стримала від втечі з Єрусалима звістка про те, що Христос воскрес. В Євангелії читаємо, що в основному Ісус закидає своїм учням «брак віри і спротив, бо не вірили тим, котрі бачили Його воскреслим».

Будемо пам'ятати, що учні задовго до Його смерті повірили, що Він є Месією та Сином Божим. Вони були захоплені Його наукою і бачили Його чудеса. Незадовго до Його

розп'яття апостоли були свідками воскресіння Лазаря, хоч він вже чотири дні лежав у гробі. Це правда, що їх віра заснула у Велико П'ятницю. Але було з чого поставати. Ісус ганить своїх учнів тому, що вони зустріли з невірою перші вісті про Його воскресіння.

Отже, потрібно відрізнити маловір'я від критицизму. Критицизм — це Божий дар, який береже нас від наївної відкритості на те, що не заслуговує на нашу віру. Натомість маловір'я — це догматична впевненість у тому, що Божі правди і Його міць не виходять за рамки нашого сприйняття. Учні бачили

Ісуса на хресті; декотрі бачили, що після смерті Він був пробитий списом, тому на звістку про Його воскресіння, відповіли маловір'ям. Їх огорнула догматична впевненість у тому, що Його воскресіння — неможливе.

Подібну структуру має маловір'я тих християн, яким важко повірити в майбутнє воскресіння тіл. Те, що це неймовірно перебільшує їх сприйняття, більше для них значить, ніж те, що Бог, котрий обіцяв нам воскресіння наших тіл, є справжній і всемогутній. Також і апостол з великою ясністю показує, що не вірити в наше майбутнє воскресіння — означає те саме, що «перекреслити сенс усієї християнської віри» (Кор 15).

Усі ці ситуації мають у собі щось спільне. Отже, в кожній з них людина виходить назустріч Ісусу. Марія Магдалина перейнялася тим фактом, що побачила Христовий гріб

пустим і відкритим. Петро та інші учні, які в день воскресіння зустріли Господа Ісуса, виконали Його наказ і рушили до Галілеї.

Навіть два учні, що тікали до Емауса, аби стерти сліди своїх зв'язків з Ісусом, вийшли Йому назустріч двома способами. Вони уважно та з вірою слухали Незнайомця, який пояснював їм месіанські пророцтва, і вони також вийшли назустріч Ісусові через свою гостинність. Ці учні примусили Незнайомця (не знаючи, що то Ісус) переночувати разом з ними, аби той не наражався на небезпеки нічної подорожі.

Коли б не ця гостинність, Ісус пішов би далі, а вони не знали б, що зустрілися з Ним. Прекрасно це коментує святий Августин: «Боюся, що коли б Ісус проходив біля мене, а я б Його не помітив, і Він міг би не повернутися». Ми приймаємо з вірою правду про Воскресіння Господа і

намагаємось проголошувати її іншим, особливо через виконання євангелічного закону любові.

■ Як повинен святкувати свято Пасхи справжній християнин?

Завжди намагаємось святкувати Пасху з глибоким прагненням поглиблення віри й особистої віднови, щоб наше життя все більше просвітлювалось світлом воскреслого Христа. Взірцем для нас може служити Никодим, що прийшов вночі до Ісуса. Саме тому за комуністичних часів «Никодимами» називали тих, хто практикував свою віру таємничим способом — їхали на недільну Службу до іншої місцевості, брали шлюб та хрестили дітей далеко від місця проживання.

У первісній Церкві Никодим був взірцем катехумена. Він прийшов до Ісуса вже віруючим, але ще не втаємниченим. Він уже вірив, що Господь є Ме-

сією, але ще не знав, що є Спасителем, котрий веде до вічного життя.

**В ІСУСІ ХРИСТІ,
НАШОМУ
ВОСКРЕСЛОМУ
ГОСПОДІ, КОЖНА
ЛЮДИНА МОЖЕ
СТАТИ БОЖИМ
ДРУГОМ НАВІКИ**

Нічна пора, коли Никодим прийшов до Ісуса є символічною ситуацією людини, яка вже повірила, але ще не почала свою дорогу до вічного життя. У той момент Никодим ще перебував у темряві. Отже, будемо старатися будувати наше земне життя на фундаменті правди про Христове воскресіння, щоб ми могли дійти до святкування Вічної Пасхи з Ним у Небі.

Дякуємо за розмову.

Розмовляли:
кл. Ростислав Грабовський
та кл. Вадим Здоров

ДОВІДКА «ГОЛОСУ СЕМІНАРІЇ»

Отець Ришард Борковський народився 13 січня 1944 року у м. Пюри Вельке. 1962-1966 рр. Навчання у Варшавському університеті на факультеті математики та фізики. 1966-1972 рр. Науковий працівник факультету математики та фізики у Варшавському університеті. 1972-1976 рр. Філософсько-теологічне навчання у Вищій Духовній Семінарії у м. Седльце. 1977-1980 рр. Навчання та захист докторської дисертації з християнської філософії в Католицькому Люблінському Університеті. 5 червня 1976 року прийняв священницькі свячення. 1980-1990 рр. Викладач, префект і віце-ректор у Вищій Духовній Семінарії м. Седльце. 1990-2007 рр. Засновник і перший директор колегіуму св. Станіслава Костки для хлопців (школярів та студентів). Сьогодні — викладач у Вищих Духовних Семінаріях Святого Духа в м. Городок та Пресвятого Серця Ісуса у м. Ворзель.

ТРИУМФ ХРИСТЯ на землі

IV курс
к.л. Євген Фізер

У народі це свято називають Великоднем, воно є символом перемоги добра над злом, благословення над прокляттям, вічного життя над смертю. Урочистість Воскресіння Христового є головним християнським святом, тому що смерть і воскресіння Ісуса – це головна подія в історії людства.

Факт воскресіння глибоко пов'язаний із життям. А кожна людина прагне безсмертя. Кожен хоче, щоб його життя про-

довжувалось якнайдовше. Хтось живе заради дітей і в них бачить продовження свого життя, хтось шукає безсмертя у творах мистецтва... Це означає, що прагнення вічного життя є у підсвідомості людини.

Воскресіння Христове відкриває нам брами Небесного Царства. Справа відкуплення людського роду завершується саме воскресінням. Багато науковців стараються людським розумом пояснити і довести, що подія, яка сталася дві тисячі років тому, є чимось нормальним і очевидним. Натомість ми, християни, повинні приймати цю подію з

вірою. Адже кожне чудо, яке Ісус вчинив на землі, вчить нас віри і довіри до Бога. Так само і воскреснувши, Христос вчить нас довіритись Йому. Незважаючи на те, що я не розумію, не знаю як, чому, я довіряю Воскреслому, бо Він знає краще, ніж я. І в цьому полягає наша віра.

Через своє воскресіння Ісус запрошує кожного з нас до спільноти з Ним в Його Царстві. Вічне життя завжди було, є і буде загадкою цього світу. Для нас важливо пам'ятати слова Ісуса: «Царство Боже є між вами» (Лк 17, 21б). Якщо будемо вірні цим настільки важливим

словам Христа, то нас не цікавитимуть гороскопи, астрологія, дата кінця світу чи інші речі, пов'язані з майбутнім. Ці слова Ісуса означають, що суттю Неба є присутність Бога і прославлення Його величі. А воскреснувши з мертвих, Ісус назавжди залишився з нами: «Отож, Я з вами по всі дні аж до кінця віку» (Мт 28, 20б). Воскреслий – з нами! Кожен день, кожен ранок є шансом почати все заново. Почати довіряти Воскреслому життя, щоб смерть була для нас тільки переходом з цього світу до вічності, а вічне життя було продовженням земного.

Своїм воскресінням Ісус об'являє Божу могутність і велич. Той, хто створив небо і землю, і володіє ними, тільки Він має владу воскрешати з мертвих.

**СВІДЧИТИ – НЕ ОЗНАЧАЄ
ЗМІНЮВАТИ ВСІХ, ЦЕ
ЗНАЧИТЬ НАСАМПЕРЕД
ЗМІНЮВАТИ СЕБЕ САМОГО**

Воскресивши Ісуса з мертвих, Бог нагадує нам про свою абсолютну владу над життям і смертю! Воскресіння Ісуса – це настільки важлива подія, що апостол Павло дозволяє собі сказати: «А коли Христос не воскрес, то марна проповідь наша, то марна й віра наша» (1 Кор 15, 14). Апостол Павло хотів сказати нам, щоб ми зрозуміли важливість цієї події. Звичайно, для нас, людей третього тисячоліття, слова «Христос Воскрес» вкарбувались у підсвідомість і мають набагато менше значення, ніж для перших християн, які ревно свідчили про воскресіння Христа своїм життям, навіть смертю. Це великий заклик також і для нас. Наново відкрити сенс і значення цієї події. Свідчити про смерть і воскресіння Ісуса – означає визнати Його Господом і Спасителем свого життя, визнати Його могутність, поставити Бога в центрі свого життя і повністю Йому довіряти. Свідчити – не означає змінювати всіх, це значить насамперед змінювати себе самого. Через твою віру і довіру до Воскреслого інша людина також прийде до Нього.

Ми повинні також пам'ятати, що життя вічне – це дар, на який ніхто з нас не заслужив. Це Христос через свою смерть і воскресіння подарував нам нове життя. Бог завжди відкритий на нас, а чи ми відкриті на Його плани? Як завжди, вибір за нами: прийняти чи відмовитись? Бути активним у шуканні Божого Царства чи занедбати пошуки і бути пасивним? За словами Євангелія, воскреснуть усі. Але для одних це буде воскресіння блаженне – для вічного перебування з Богом в Його Небесному Царстві, а для інших – воскресіння на осуд, на муку. Той, хто обрав Бога своїм Господом тут, у земному житті, буде з Ним і в житті вічному. Хто ж відкинув Його – буде відділений назавжди, і вже, на жаль, не зможе нічого виправити. І це не якась несправедливість або помста з боку Небесного Отця, а вияв власної волі кожної людини, яку Творець наділив правом вільного вибору. Варто кожного дня через молитву і святі Таїнства поглиблювати свій внутрішній зв'язок із Богом, щоб вже тут на землі жити небом. Свято Воскресіння – це також привід, щоб замислитись, яке життя ми ведемо. Чи наше воскресіння принесе радість, чи навпаки, ми приймемо осудження за наші злі вчинки на землі?

Отже, коли ми вітаємо один одного словами: «Христос Воскрес», то засвідчуємо свою віру в святе Христове Воскресіння. І якщо віримо, то відповідаємо: «Воістину Воскрес». Нехай це будуть не порожні слова, а свідчення, що Воскреслий є в моєму житті.

МІНІСТРАНТ

МІТРИ І ПАСТОРАЛУ

У КОЖНОМУ НОМЕРІ МИ ПОДАЄМО ПРАКТИЧНІ ВКАЗІВКИ ДЛЯ НАШИХ БРАТІВ МІНІСТРАНТІВ, ЯК ПРАВИЛЬНО ВИКОНУВАТИ ТЕ ЧИ ІНШЕ ЛІТУРГІЙНЕ СЛУЖІННЯ. В ЦЬОМУ ВИПУСКУ ХОЧЕМО ПРЕДСТАВИТИ ВАМ, ДОРОГІ МІНІСТРАНТИ, ЯК ПОТРІБНО ВИКОНУВАТИ СЛУЖІННЯ МІНІСТРАНТА МІТРИ І ПАСТОРАЛУ

1 курс
к.л. Віталій Кульчицький

Св. Колумбан

МІТРА

Первосвященики і священники носили тюрбан, прикрашений золотом квіткою, як знак свого посвячення (Вих 28, 4-10; 29; 9; 39; 28 і Лев 8, 8). Мітра як літургійне покриття голови єпископа існує з XII століття. Вона виникла

як головний убір людей високого чину. Молитви називають її «шоломом спасіння», а два її закінчення символізують два завіти.

ПАСТОРАЛ

Вперше був використаний абатами. Першим ігуменом, який його

використав, був святий Колумбан. Після цього пасторал швидко розповсюдився. Поза монастирями його використовували єпископи, князі і царі як знак влади. До літургійних символів пасторал був внесений в XI ст. Викривлення зверху пасторала є символом пастирської опіки

єпископа, який повинен відтягувати вірних від зла, як пастух овець. Середня частина пасторалу символізує службу людям і зміцнення їх у вірі. Нижня частина пасторалу означає пастирську опіку в заохоченні, нагадуванні, і навіть у докорянні. З XII ст. папа використовує пасторал

із розп'яттям у верхній його частині. Під час свячення єпископ отримує пасторал як «знак пастирського служіння» і стежить за цілою Божою Церквою. У Римі єпископи-кардинали повинні використовувати пасторал тільки в своїх титульних церквах. Єпископи за межами

Рима мають використовувати пасторал тільки в межах своєї єпархії, а поза нею – з дозволу ординарія дієцезії. Пасторал набував різних форм в залежності від стилю, що переважав у конкретний історичний період. Інші назви: baculus, pastoralis, baculum, redum, пасторал.

Міністрант мітри

Це служіння виконується тільки тоді, коли Святу Літургію celebрує єпископ. До завдань міністранта мітри входять:

- приготувати й одягнути на плечі вельон;
- чекати на єпископа у відповідному місці. Якщо єпископ одягається в захристії, чекати разом з усіма в захристії, якщо ж єпископ одягається біля вівтаря, то міністрант стоїть поблизу і чекає, коли капелан чи церемоніарій вручить йому мітру;
- у процесіях Входу і Виходу йде разом з міністрантом пасторалу в кінці, за єпископом;
- мітру тримає через вельон, одягнений на його плечах. Коли несе мітру, лікті мають не прилягати до тіла, а долоні знаходяться на висоті пояса;
- подає єпископу мітру або забирає її в нього.

Міністрант пасторалу

Його служіння схоже на служіння міністранта мітри. Тому бажано, щоб вони були однакового зросту.

До Святого Причастя вони обидва можуть приступити таким чином: спочатку один з них тримає мітру і пасторал, а потім те саме робить другий.

НАЙБІЛЬШЕ СВЯТО в Церкві

практика

кл. Олександр Бурмістров

З усіх великих свят нашого церковного року найбільш давнє, урочисте і радісне — це Великдень. Святі Отці Церкви особливо підкреслюють значення і велич цього свята. «Пасха в нас, — каже святий Григорій Богослов у своєму пасхальному слові, — це празник празник і торжество торжеств, яке перевищує всі інші торжества». А святий Іоан Золотоустий у проповіді на Пасху так звеличує Воскресіння Христове: «Де твоє, смерте, жало? Де твоя, аде, перемога? Воскрес Христос і ти провалився. Воскрес Христос і впали демони. Воскрес Христос і радіють ангели. Воскрес Христос і життя панує. Воскрес Христос і нема ні одного мерця в гробі, бо Христос воскрес із мертвих і став первістком померлих».

Слово «пасха» походить з єврейського «песах», що значить «перехід». Тут йдеться про перехід євреїв через Червоне море і визволення з Єгипетської неволі. Для апостолів і перших християн ПАСХА-ПЕРЕХІД стала символом іншого переходу — подвійного переходу Ісуса Христа: від життя до смерті і від смерті до життя.

Також і в інших європейських мовах назва цього свята походить від давньоєврейського «песах»:

- грецькою — *πάσχα* (пасха),
- латиною — *pascha*,
- голландською — *pasen*,
- ісландською — *páskar*,
- іспанською — *pascua*,
- італійською — *pasqua*,
- німецькою — *Ostern*,
- російською — *пасха*,
- французькою — *pâques*,
- шведською — *påskdagen*,
- фінською — *pääsiäinen*.

РИМО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА 1582 РОКУ ПЕРЕЙШЛА НА НОВИЙ КАЛЕНДАР, ЗАПРОВАДЖЕНИЙ ПАПОЮ ГРИГОРІЄМ XIII І ВІДОМИЙ ПІД НАЗВОЮ «ГРИГОРІАНСЬКИЙ», АБО «НОВОГО СТИЛЮ»

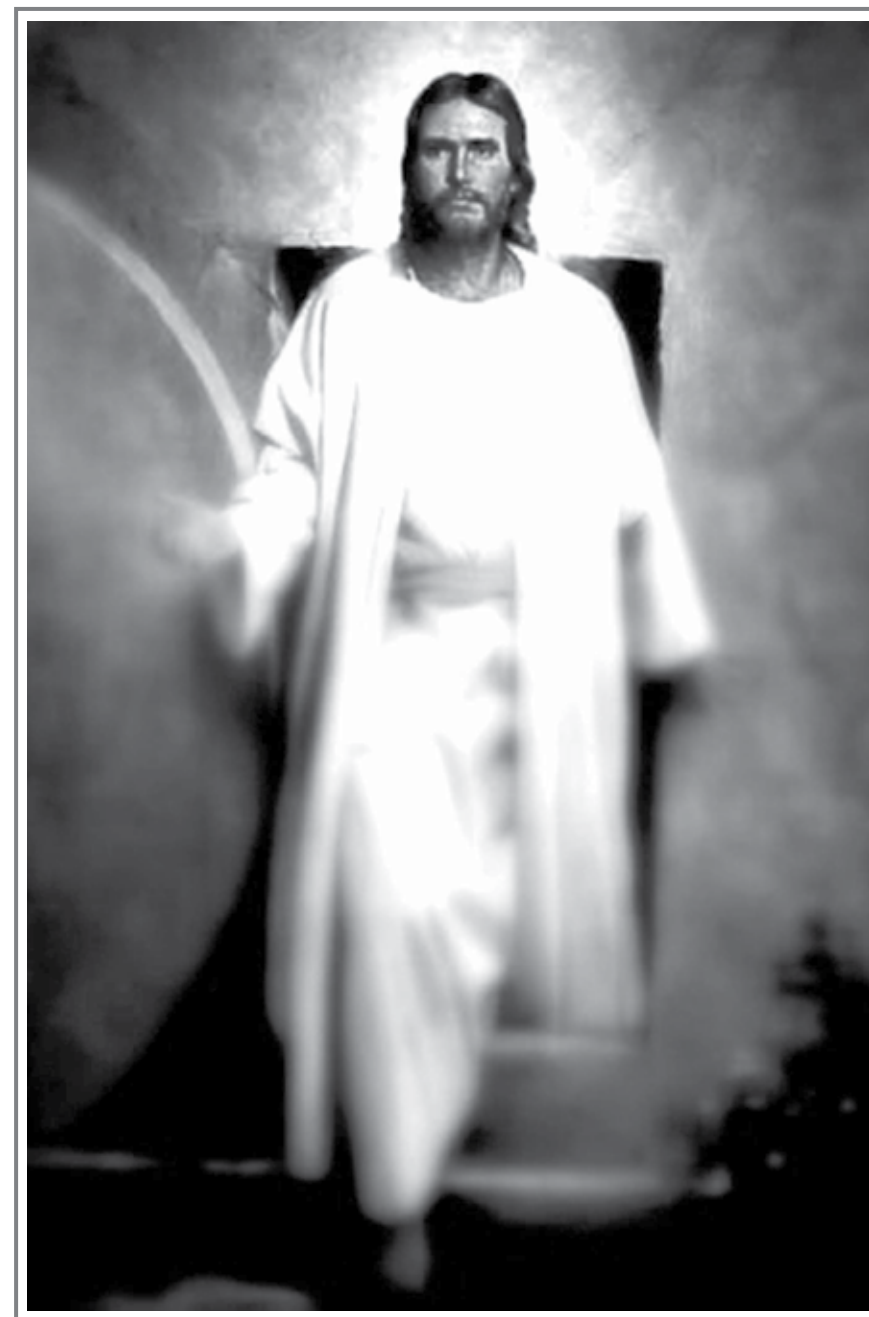
Дату святкування Великодня врегулював Перший Вселенський Собор в Нікеї 325 року. До цього в різних помісних Церквах святкували Великдень у різні дні. Цей собор постановив, що дата

Великодня має випадати, згідно з постановою Собору, на першу неділю після першого весняного повного місяця, яка настає після весняного рівнодення.

З 1582 року Церкви Західної та Східної традиції святкують Великдень за різними календарями. Православна та Греко-Католицька Церкви дотримуються юліанського календаря. Римо-Католицька Церква 1582 року перейшла на новий календар, запроваджений Папою Григорієм XIII і відомий під назвою «григоріанського», або «нового стилю».

Великдень розпочинається Пасхальною Вігілією, яка по своїй природі є нічним чуванням (лат. *Vigilare* — чувати). Уся Пасхальна Вігілія вказує нам на пасхального агня, кров'ю якого євреї помазали одвірки своїх домів, щоб ангел, який вбивав усіх єгипетських первородних, міг побачити, що тут живуть євреї. І саме цей агнець став прообразом Христа — Агня, який пролив за нас свою кров на хресті задля нашого спасіння. Тому смерть вже більше над нами не панує.

Уже в перших століттях християни у Велику Суботу гро-

мадилися ввечері на нічне чування. Спершу розпалювали вогонь, від якого запалювали свої свічки. З часом це світло стало символом самого Ісуса Христа, а свічки, запалені від вогню, — всіх людей, освітлених Христом. Далі читалися читання, а між ними співалися псалми, тобто відбулася Літургія Слова. Потім біля баптистерія (хрестильниці) уді-

ляли хрещення. Іноді кандидатів до Хрещення було стільки, що Богослужіння тривало до ранку. Приймаючи Таїнство Хрещення, неофіти йшли до єпископа, який уділяв їм Таїнство Миропомазання.

З XIII століття Літургію Пасхальної Вігілії звершували у Велику Суботу вранці. Такий порядок скасував у 1951 році папа

Пій XII, переносячи святкування Пасхи на відповідний час.

Пасха дає нам незаперечний доказ Його Божества. Коли фарисеї і книжники домагалися від Христа знаку, що Він Божий Син, то Він їм відповів, що не дістануть іншого знаку, як знак пророка Йона: «Як Йона був у нутрі кита три дні і три ночі, так буде Син Чоловічий у лоні землі три дні і три ночі» (Мт 12, 40). І так сталося. Третього дня після Його смерті настало світле Воскресіння.

Христове Воскресіння — це фундамент нашої віри. Що б означала Христова наука, якби передбачене Ним Воскресіння не сталося? Апостоли, проповідуючи святе Євангеліє, часто посилаються на Христове Воскресіння як найсильніший доказ правдивості науки Христа. «А коли Христос не воскрес, — каже святий Павло, — то марна проповідь наша, то марна й віра ваша... Але ж Христос таки справді воскрес із мертвих, первісток померлих» (1 Кор 15, 14; 20). Тому правда про Христове Воскресіння і християнська релігія — нерозривні.

Великдень — це певна заправка нашого Воскресіння для щасливого вічного життя. Як Христос воскрес, так і ми колись воскресемо для нового світлого й вічного життя. Сам Христос запевняє нас: «Бо надходить час, коли всі, хто у гробах, голос Його [Сина Божого] вчують, і вийдуть ті, що чинили добро, на Воскресіння життя. А ті, що зло чинили, — воскреснуть на суд... Така бо воля мого Отця, щоб кожен, хто Сина бачить і вірує в Нього, жив життям вічним і щоб я воскресив його останнього дня» (Йо 5, 28-29; 6, 40).

ТАЇНСТВО ПРИМИРЕННЯ

III курс

к. Петро Константинов

*«Коли ми кажемо, що гріха не маємо, то ми самих себе обманюємо, і правди в нас немає»
(1 Ін 1, 8)*

У цьому номері ми поговоримо про Таїнство Примирення, а саме про його початки та історію. Джерелом Таїнства, звичайно ж, є Новий Завіт. Можна помітити певний парадокс: Добра Новина спасіння — Євангеліє приносить свідомість досвідчення гріха. Ісус закликає до навернення. Християнин, який стверджує, що не має гріха, не живе в правді (Пор. 1 Ін 1, 8). Навчання Христа нероздільно пов'язане з відпущенням гріхів: «По-

**У САМІЙ ЦЕЛЕБРАЦІЇ ВИКОНУЄТЬСЯ
ОСВЯЧЕННЯ ЛЮДИНИ, ЯКА ВИЗНАЄ
СВІЙ ГРІХ, А ТАКОЖ ВІДБУВАЄТЬСЯ
ПРОЯВ БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ**

кайтеся, бо Небесне Царство близько» (Мт 4, 17). Гріх є основною перешкодою в реалізації Царства Божого. Без віри неможливе відпущення гріхів. Завдяки Ісусу ми отримуємо прощення, яке дає милосердний Бог. Владою відпущення гріхів наділений Петро та Апостоли через посередництво Ісуса. Знаходимо підтвердження цього в Мт 16, 18-19: «Тож і я тобі заявляю, що ти — Петро (скеля), і що я на цій скелі збудую мою Церкву й що пекельні ворота її не подолають. Я дам тобі ключі Небесного Царства, і що ти на землі зв'яжеш, те буде зв'язане на небі; і те, що ти на землі розв'яжеш, те буде розв'язане на небі», а також в Мт 18, 18: «Істинно кажу вам:

Усе, що ви зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі, і все, що розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі».

Св. Павло говорить про гріх як в однині, так і в множині. У Посланні до Римлян 5, 12 читаємо: «Тим то як через одного чоловіка ввійшов у світ гріх, і з гріхом смерть, і таким чином смерть перейшла на всіх людей, бо всі згрішили». Особистий гріх ніколи не відділений, він не обмежений особою, яка його скоїла, він стосується цілої істоти гріха, тому ним не можна легковажити. На думку Павла, служіння таїнства поєднання — це влада, якою наділяє Сам Христос. Ісус наділив Своєю Церквою міццю відпущення гріхів, яка є продовженням Його діяння, яке проявляється в переданні любові Отця. Кожний християнин відповідальний за свого грішного брата. Влада відпускати гріхи стисло зв'язана з Євхаристією. В описі встановлення Євхаристії читаємо: «...бо це кров моя (Нового) Завіту, яка за багатьох проливається на відпущення гріхів» (Мт 26, 28).

Сама історія Таїнства, зокрема його зовнішня форма, змінювалася протягом століть. Ще в патристичні часи сповідь вважалася другим хрещенням. А тому, якщо хрещення повторювати не можна, то Таїнство Поєднання також не можна було повторювати. До IV ст. Таїнство Сповіді характеризувалося як одноразове та з суровими і публічними актами покути. Але уже від VI ст. з'являється новий тип Таїнства Примирення. До Сповіді почали приступати частіше, це значить тоді, коли учинений гріх вважали за важкий.

ТАЇНСТВО СПОВІДІ = ПРИМИРЕННЯ = ПОКАЯННЯ!

Довідуємося про це з актів Синоду в Толедо (589). Ця практика поширювалася по всій Європі, а в VIII ст. була присутня у всіх локальних

о. Піо сповідає

Церквах. Індивідуальна Сповідь сягає V/VI ст., вона започаткувалася у монастирях, які знаходилися на території теперішньої Ірландії та Великої Британії. Важливим в історії Таїнства є підтвердження багаторазової приватної сповіді на IV Латеранському Соборі (1215). Сповідь стала обов'язковою хоча б раз на рік для всіх свідомих вірних. Якщо хтось не виконував цієї постанови, йому загрожувала заборона заходити до

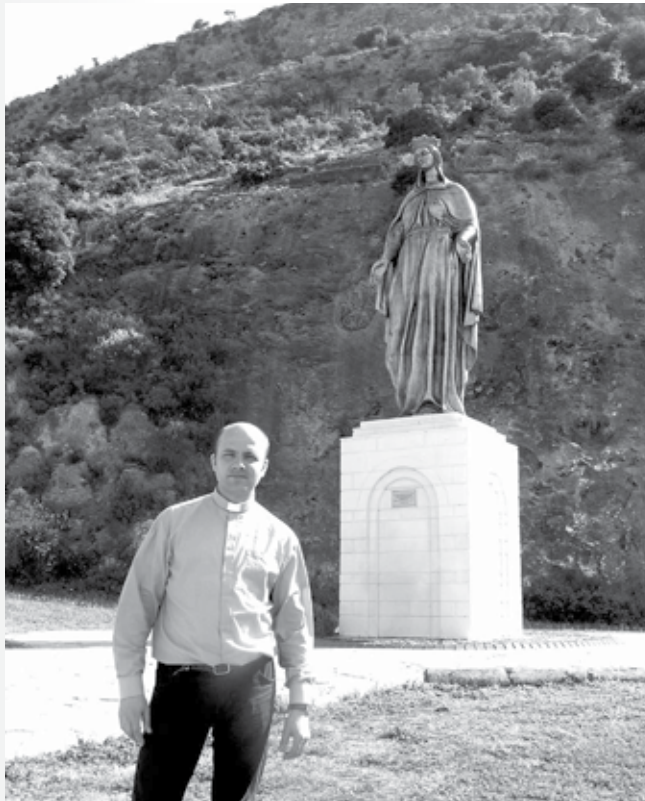
храму. Натомість Тридентський Собор, на протигагу до реформації, підтвердив, що Таїнство Сповіді є безпосередньо встановлене Ісусом

Христом. Ісус встановив це Таїнство для всіх грішників у Своїй Церкві, насамперед для тих, хто після Хрещення впав у тяжкий гріх, втративши таким чином благодать Хрещення і завдав рани церковним стосункам. Саме ім Таїнство Покаяння дає нову можливість навернутися і віднайти благодать виправдання. У самій церемонії виконується освячення людини, яка визнає свій гріх, а також відбувається прояв Божого милосердя. Як бачимо, практика Таїнства — дуже давня. У наступному номері ми детальніше розглянемо практичний бік питання, а саме поговоримо про п'ять умов доброї Сповіді, які потрібно виконати для повної участі у Таїнстві.

Кожне покликання – це Божий дар і таємниця

НЕЗБАГНЕННІ ДЛЯ ЛЮДСЬКОГО РОЗУМУ КРИТЕРІЇ, ЗА ЯКИМИ БОГ ОБИРАЄ ТУ, ЧИ ІНШУ ЛЮДИНУ. ЗАДУМУЮЧИСЬ НАД СВОЇМ ПОКЛИКАННЯМ, Я ТАКОЖ НЕ ЗБАГНУ: ЧОМУ САМЕ Я? ЧОМУ САМЕ МЕНЕ ТИ ОБРАВ, БОЖЕ? МАБУТЬ, ЦІ ПИТАННЯ ТОВАРИШУВАТИМУТЬ МЕНІ АЖ ДО ПЕРЕХОДУ У ВІЧНІСТЬ. НАТОМІСТЬ ЦІКАВИМИ Є ЗНАКИ, ЯКИМИ ГОСПОДЬ ПОСЛУГОВУВАВСЯ, ЩОБИ ВКАЗАТИ МЕНІ ДОРОГУ ДО СЕБЕ. ЛИШЕ З ПЕРСПЕКТИВИ ЧАСУ, ЗГАДУЮЧИ ЙХ, Я ПОЧИНАЮ РОЗУМІТИ, ЩО ЦЕ БУЛИ ЛАГІДНІ ВКАЗІВКИ НЕБЕСНОГО ОТЦЯ. САМЕ ЦИМ Я ПРАГНУ ПОДІЛИТИСЯ.

Перший раз Бог дуже оригінально дав знак, який я лише зараз усвідомлюю Божим знаком. У капличці, яка нещодавно була побудована неподалік мого дому, щонеділі після вечірньої Святої Літургії, були молодіжні зустрічі. Я ніколи на них не залишався, адже я нікого там не знав. Але одного разу вирішив залишитися. Мені тоді було близько 13 років. Саме цього разу до парафії завітав один священник – о. Ольгерд (прізвища не пам'ятаю). Його попросили провести зустріч з молоддю. Під час зустрічі він розповідав цікаву історію, яку я не зовсім зрозумів, тому що він розповідав польською мовою.

Нас було тоді дещо більше 70 осіб, але під час зустрічі він чомусь дуже часто звертав на мене увагу. Що він у мені побачив – не знаю, але після зустрічі він пішов до настоятеля о. Чеслава Шиманського й сказав, що побачив одного хлопця, який, мабуть, буде священником. Від того моменту о. Чеслав узяв мене служити міністрантом. Відтоді почало розвиватися моє покликання. До речі, пізніше на катехизі я дізнався, що історія, яку розповідав о. Ольгерд, була саме про покликання. З

перспективи часу я розумію, що це був не просто збіг обставин. Це був дуже конкретний знак, якого я ще не був у змозі зрозуміти. Кожен міністрант до певного віку мріє стати священником. В усіх моїх друзів-міністрантів ця мрія була. І в мене також. Але з часом це перше захоплення минає. Хлопець дорослішає, починають подобатися дівчата. Усі ці етапи я природно проходив. Але Бог продовжував давати свої знаки. Пам'ятаю, одного разу після Святої Літургії до

ризниці увійшла одна жіночка. Знайшовши мене поглядом, вона з захопленням почала говорити, що під час Літургії бачила моє глибоке зосередження й що лише священник і я були так зосереджені на Літургії. На закінчення промовила, що Бог напевно хоче, щоб я став священником. Звичайно, я за собою такого зосередження не помітив і тому не надав цьому знаку великого значення.

Пізніше прийшов час армії. Я знав, що о. Чеслав дуже хотів, щоб я пішов у іншу «армію», яка на той час вже функціонувала в Городку. Про це також він писав мені. Я відчував внутрішній неспокій, але мав інші плани щодо власного життя. У цих планах семінарії не було, тому Богові ще довелося добряче попрацювати наді мною, щоб перекопати мене. Він невтомно давав знаки, які я не бажав помічати. Та незважаючи на всю мою впертість, Бог таки переміг.

Після кількох змін священників у мою рідну парафію був направлений о. Юрій Блазина. Перше наше знайомство з ним було невдалим. У мене була «під нуль» поголена голова, й о. Юрій хотів мене за це «перевиховати», але йому не вдалося. Пізніше

він почав приглядатися до мене пастирським оком і, як виявилось, теж щось побачив. Почав пропонувати вступити до семінарії, але я відмовлявся. Та одного вечора після Літургії він попросив мене залишитися. Ми мали дуже довгу й важку розмову, після якої я вирішив спробувати вступити до семінарії. Я одразу повідомив про це батькам, а через 2 дні вже їхав у Городок.

Коли я прийшов до семінарії, то зустрів єпископа Яна Ольшанського й тогочасного ректора отця Яна Слеповронського. Як

йняли. Один із семінаристів одразу показав, де я буду мешкати й так почався наступний етап розвитку мого покликання.

направляли. Адже кожен зі священників і мирян, хто спричинився до розвитку мого покликання, був для мене посланцем від Бога, і я дякую Йому за них. Сьогодні я вдячний Богові за чудовий дар священства. Бог діє в житті кожної людини, всім дає знаки, ведучи до покликання. Бажаю кожному ці знаки правильно зрозуміти й насолоджуватися перебуванням у Божому покликанні.

У МОЇХ ПЛАНАХ СЕМІНАРІЇ НЕ БУЛО, ТОМУ БОГОВІ ЩЕ ДОВЕЛОСЯ ДОБРЯЧЕ ПОПРАЦЮВАТИ НАДІ МНОЮ, ЩОБИ ПЕРЕКОПАТИ МЕНЕ

не дивно, але мені чомусь здалося, що вони вже давно на мене чекають. Без зайвих питань мене при-

лише з перспективи часу я бачу, як Бог мене вів до священства, як посилав своїх «ангелів», щоб мене

ДОВІДКА «ГОЛОСУ СЕМІНАРІЇ»

о. Сергій Хитрий народився 8 грудня 1976 р. в м. Хмельницький. В 1984-1994 рр. навчався в ЗОШ І-ІІІ ст. № 22. В 1994-96 рр. проходив військову службу в ракетних військах стратегічного призначення в Котовську, що на Одещині, а пізніше – в Хмельницькому. В 1998 році вступив на перший курс Вищої Духовної Семінарії Святого Духа в м. Городок. Священницькі свчення прийняв 3 червня 2006 р. в катедральному соборі свв. Петра і Павла в м. Кам'янець-Подільський. Після свчення один рік був вікарієм в парафії Успіння Пре-

святої Діви Марії в Летичеві. В 2007-2011 рр. навчався в Люблінському Католицькому Університеті Йоана Павла II на відділі Пасторального Богослов'я на спеціальності Катехитика, де здобув ступінь ліцензіату з катехитики. Декретом єпископа Леона Дубравського від 30 вересня 2012 р. був призначений викладачем катехитики та української мови в Інституті Богословських Наук Непорочної Діви Марії та Вищій Духовній Семінарії Святого Духа в Городку.

Святкування Пасхи

У курс

к.л. Ростислав Грабовський

Свято Воскресіння Христового – одна з найбільших християнських урочистостей літургійного року. Протягом багатьох віків Церква з особливою пошаною та величчю святкувала цей день. Після драматичних подій Великої П'ятниці, серед мовчання Великої Суботи християнин входить у радісну неділю, коли звучить оптимістичне та сповнене надії «Христос Воскрес!»

Святий Йоанн Золотоустий говорить про це свято так: «Итак, все войдите в радость Господа нашего; и первые и вторые получите награду; богатые и бедные ликуйте друг с другом; воздержные и нерадивые почтите этот день; постившиеся и непостившиеся веселитесь ныне. Трапеза обильна, — насыщайтесь все; телец велик, — никто пусть не уходит голодным; все наслаждайтесь пиршеством веры; все, пользуйтесь богатством благодати» (Творения иже во святых отца нашего Иоанна Златоуста, архиепископа Константинопольского. Книга 1. — Пг., 1916. — С. 38–39).

Серед людей сучасного світу святкування Пасхи також займає важливе місце, однак акценти радості та веселості, наявні при цьому святі, часто бувають зсунуті в інший бік.

У багатьох людей свято Пасхи має сімейний вимір, оскільки в цей недільний день вся родина збирається за святковим столом, на якому, крім самої Пасхи, обов'язково

є крашанки, безліч м'ясних виробів та багато інших страв. Важливим атрибутом цього свята для багатьох християн є посвячення цих же страв, яке часом посідає культове місце. У цей день в храмі найбільш людно, усі вважають за святий обов'язок прийти на посвячення великодніх страв, і при цьому найважливіше — щоб на кошик з продуктами попало якомога більше освяченої води, бажано, щоб аж свічку погасило, і саме тоді все буде вважатись освяченим. Після виконання цього обряду люди в галасі та радості повертаються додому, щоб продовжити святкування за великоднім столом. Цей іронічний опис святкування показує проблему, яка має глибоке коріння. Потрібно зауважити, що Церква не відкидає народних традицій при святкуванні християнських свят, якщо ці традиції не суперечать їй навчання, однак Церква закликає вийти за їхні рамки і не зводити святкування лише до них.

А як насправді повинен переживати свято Пасхи справжній християнин? Відповідь спробуємо дати у цій статті.

Як ми знаємо з практики життя, кожному святкуванню передують підготування. Інакше не буде відчуватись його «смак», і ми не зможемо гідно пережити те, що нас очікує. Це ще можна порівняти з виходом на гору: лише пройшовши важкий підйом можна відчути смак тріумфу на її вершині. У ширшому значенні такою дорогою є ціле християнське життя, у вузкому — час Великої Посту та особливо Пасхального Тридення, коли кожного дня, заглиблюючись в містерію подій, християнин наближається до найголовнішої події — Воскресіння.

У контексті цієї теми це означає, що кожна людина повинна очистити свою душу від гріхів, тобто посповіда-

тись, і це бажано зробити ще до Великого Четверга. Саме з Великого Четверга починається участь в пасхальній таємниці. В цей день Церква святкує день встановлення таїнства Священства та Євхаристії, тому в цей день, як і в наступні три дні, бажано бути на Літургії. Літургія Великого Четверга вводить людину в драму Христової місії, у те місце і час, коли Ісус встановив жертву Нового Завіту, де з більшою і страхом очікував заповіданого пророками дня. У Церковній традиції це виражається в тому, що Пресвяті Дари після Служби поміщаються до так званої «темниці», яка символізує місце, де Христос перебував під час судового процесу над ним. Також в цей час буває адорація біля темниці, де людина переживає муку Ісуса, спричинену їм гріхами.

У Велику П'ятницю кожен християнин, якому виповнилося чотирнадцять років і ще немає шістдесяти, зобов'язаний дотримуватися стислого посту. Це означає, що можна поїсти один раз досита, і два рази — легко. У цей час ми переживаємо смерть Ісуса на хресті. Після Літургії Пресвяті Дари переносяться з темниці до символічного гробу, який нагадує гробницю, в якій був похований Ісус. Тут ми з молитвою переживаємо та роздумуємо над цією болісною подією.

Великодня Субота наповнює нас тишею та очікуванням, які згодом переходять у Вігільну Месу. Цього дня Церква перших віків приймала до своїх лав нових членів, тобто уділяла їм таїнство Хрещення, також це відбувається і сьогодні — вся церковна громада радіє і молиться за своїх нових братів і сестер. Уся Літургія ставить перед очима людини історію її спасіння, починаючи від створення світу і до відкуплення людини Ісусом Христом.

І ось ми підійшли до того моменту, який можна назвати вершиною великоднього святкування — резурекційна Меса, коли святкує та радіє «Алілуя» наповнює серця всіх, хто йшов дорогою покути, зречення та Пасхального Тридення і нарешті зустрівся з Воскреслим Христом у Святій Євхаристії.

Відтак людина, яка називає себе християнином, не може сказати, що виконала релігійний обов'язок лише посвятивши великодні страви або скуштувавши свячені продукти під час спільного родинного сніданку чи обіду. Адже без пережиття всіх таємниць, пов'язаних зі смертю та воскресінням Ісуса, без примирення з Богом та ближнім, без єднання з Христом у Євхаристії неможливо гідно святкувати свято Пасхи. В іншому випадку це свято нічим не відрізнятиметься від більш чи менш урочистих подій щоденного життя, наприклад, таких, як день народження, новосілля чи хоч би святкування Нового Року.

ЛЮДИНА, ЯКА НАЗИВАЄ СЕБЕ ХРИСТІЯНИНОМ, НЕ МОЖЕ СКАЗАТИ, ЩО ВИКОНАЛА РЕЛІГІЙНИЙ ОБОВ'ЯЗОК ЛИШЕ ПОСВЯТИВШИ ВЕЛИКОДНІ СТРАВИ

Це дійсно чудово, коли родина збирається за святковим столом після спільної молитви, Божої Служби, коли лунають привітання і побажання, коли після всього цього чути стук крашанок, відчувається запах духмяної Пасхи і все це відбувається в атмосфері радісного усвідомлення, що насправді ХРИСТОС ВОСКРЕС! Саме такого переживання Великодня я бажано і Вам, дорогі читачі.

РІЧНИЦЯ СМЕРТІ ЄПІСКОПА ЯНА ОЛЬШАНСЬКОГО

23 лютого 2003 року відійшов у вічність єпископ Ян Ольшанський. Цьогоріч – десята річниця з дня його смерті. Отець-єпископ був Людиною з великої літери. Завжди допомагав всім, хто до нього звертався, і всім, чим міг. Отож, двадцять третього лютого об одинадцятій годині розпочалась Літургія. Євхаристію очолив єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської дієцезії Леон Дубравський. На Євхаристії були присутні більше двадцяти священників. Асисту організували семінаристи. Проповідь виголосив отець-ректор В'ячеслав Грумницький,

неодноразово згадуючи покійного отця-єпископа в його добрих вчинках, а також згадав кілька випадків із семінарії: «Коли отець-єпископ

Ян приймав кандидатів до семінарії, серед яких був і наш отець-ректор, то головним питанням було «Чи любиш ти Ісуса?». На

перший погляд питання ніби просте, але надзвичайно важливе для єпископа Яна. Єпископ Ян Ольшанський був добрим пастирем і вірним приятелем Христа. Більшість часу він проводив на молитві, коли його не було в кімнаті – він був в каплиці. Чи краще було б сказати навпаки, коли його не було в каплиці – він був в кімнаті. Трон, з якого він правив своєю дієцезією, стоїть зараз в малій каплиці в семінарії, трохи розхитаний, старенький і бідно вбраний «кленчик», саме з нього він і правив дієцезією та проводив на ньому більшість свого вільного часу.

ПОПІЛЬНА СЕРЕДА

13 лютого римо-католики всього світу розпочали сорокаденний піст. Попільна Середа – це перший день Великого Посту і разом з тим – день, коли наші голови посипають попелом на знак того, що ми – порошок і в порошок повернемося. Отож, Попільну Середу ми розпочали Євхаристією на чолі з єпископом-помічником Радославом Змітровичем. Під час проповіді єпископ звернув увагу на головні проблеми під час посту, а також давав корисні поради, як краще його пережити. «Піст – час любові, час пустині, час, що дає змогу краще приготуватися до переживання Пасхи. *«Істота посту не в тому, щоб удосконалити себе, а в тому,*

щоб усвідомити, що я маю повернутись, що я потребую спасіння. Я отримую щастя, бо Господь дає мені свого Духа». Попільна Середа – це день суворого посту і сокрушеності серця. У цей день особливо увагу ми повинні звернути на стан своєї душі, а також чувати над тим, щоб нічого не робити на показ (Мт 6, 1). Піст – це час, коли ми повинні пам'ятати про молитву і милостиню. «А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері, і помолися Отцеві своєму, що в тайні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт 6, 6). «А як ти чиниш милостиню, хай не знатиме ліва рука

твоя, що робить правиця твоя, щоб таємна була твоя милостиня, а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт 6, 3-4).

З 16 січня у нашій семінарії проходить сесія – це час «збирання плодів». І в цей час кожен курс складає іспити. Перебіг усіх екзаменів супроводжується великими переживаннями, і не менш велика радість настає після вдалого закінчення сесії. Усі розуміють, що оцінка – важлива, проте знання – набагато цінніший скарб, бо вони знадобляться у священницькому житті, щоб приводити людей до Бога. Сесія закінчилась 31 січня великою кількістю складених іспитів та веселим настроєм семінаристів і професорів.

СЕМІНАРІЙНА КОЛЯДА

Жодне Різдво Христове не може обійтися без коляди. Тому

і в нашій семінарії, згідно з давньою традицією, 13 січня відбулася

«Семінарійна коляда». Почалася вона візитом дякона у кожную кім-

нату з метою благословення осель і ділення різдвяною радістю.

Після такого благословення кожний курс відвідав усіх професорів. Візит супроводжувався співом чудових колядок і дуже веселим настроєм.

Загалом ця коляда пройшла дуже цікаво, адже кожний курс відзначився оригінальністю. Різдвяні колядки виконувались під супровід різних музичних інструментів і театралізованих міні-вистав. Атмосфера цього дня була теплою, дружньою і дарувала справді Різдвяний настрій.

Облачини

За давньою семінарійною традицією обряд облачин третього курсу проходить в Урочистість Непорочного Зачаття Пресвятої Диви Марії. Проте зараз на третьому курсі навчаються представники Харківсько-Запорізької та Одесько-Сімферопольської дієцезій – Олександр Карапетян (м. Нікополь, парафія Матері Божої Салетинської та св. Антонія) та Сергій Полішук (м. Одеса, катедральний собор

Успіння Пресвятої Богородиці). Їхні єпископи вирішили провести облачини в їх рідних парафіях через те, що таке дійство відбувається нечасто. Облачини Сергія Полішука відбулися в Одесі 24 грудня на Месі Надвечір'я Різдва Господнього, а облачини Олександра Карапетяна – в Нікополі 27 грудня, в день спомину святого Апостола і Євангеліста Йоана. Для вірян вищезгаданих дієцезій ці облачини були добрим

свідченням того, що їх молитви про покликання – не марні, що вони приносять плоди. Тому заохочуємо всіх молитися, щоб в майбутньому можна було побачити нових семінаристів, які отримують з рук єпископа одягу духовного.

«Остатки»

АБО ВЕСЕЛІ ПОДІЇ НАВЧАЛЬНОГО РОКУ ЗА ДВІ ГОДИНИ

Традиційно в останній вечір перед Попільною Середою в семінарії проходить вечір «остатків». У цей веселий вечір семінаристи третього курсу представляють всій семінарії цікаві і кумедні події з семінарійного життя. Події, які трапляються як на уроках, так і під час виконання буденних справ. Іноді ці події залишаються в пам'яті на все життя, і семінарист, вже будучи священником, з усмішкою на обличчі згадуватиме веселі семінарійні роки. Отож, традиційний вечір «остатків» розпочав один з семінаристів третього курсу – Здоров Вадим привітанням всіх присутніх. Також на вечір «остатків» приїхав і нововисвячений єпископ-помічник Радослав Змітрович. Усі семінаристи третього курсу брали активну

участь у заході, виявивши неабиякі театральні здібності. Вечір виявився надзвичайно веселим і цікавим та минув (як і всі цікаві події) дуже швидко. Тож від імені всіх семінаристів хотілося б подякувати третьому курсу за чудове і цікаве проведення веселого вечора «остатків».

Семінарист на канікулах

Канікули – це дуже радісний час, який люблять і на який чекають семінаристи. Адже кожен може поїхати додому, до своєї парафії. Під час поїздки у рідну парафію семінаристи повинні допомагати священнику в парафії, і, звісно, відпочити вдома. У різдвяний час настільки дуже потрібна

допомога, тому семінарист на парафії потрібний. Перша справа семінарета на канікулах – спорудження різдвяного вертепу та прикрасення ялинок. Якщо постає необхідність – семінаристи допомагають у коляді. Для кожного семінарета така поїздка – це також можливість побути вдома, в родинному колі у святковий різдвяний час.

ЧЕРГОВИЙ З'ЇЗД МІНІСТРАНІВ

Ось і відбувся черговий з'їзд міністрантів. Він тривав з 1 по 3 березня. На цю зустріч приїхали 82 міністранти. Також були присутні хлопці з Одесько-Сімферопольської дієцезії, що свідчить про користь цих зустрічей. У ці дні в семінарії панував незвичайний дух. Розпочалося все зі вступної зустрічі, після неї у семінарійній каплиці відбулася Хресна Дорога. Суботній день розпочався молитвами. Після сніданку хлопці мали традиційно три лекції. Перша була на тему: «Терниста дорога віри». У лекції було представлено розповіді про трьох священників, які працювали на наших територіях. А саме: про отця Антонія Хоміцького, отця Мартиніана Дажицького та отця Хілярія Вілька. Наступна лекція була присвячена необхідності нашого свідчення віри у сучасному світі. Третя лекція мала практичний характер і була допомогою у «підвищенні професіоналізму» наших міністрантів. Центральним

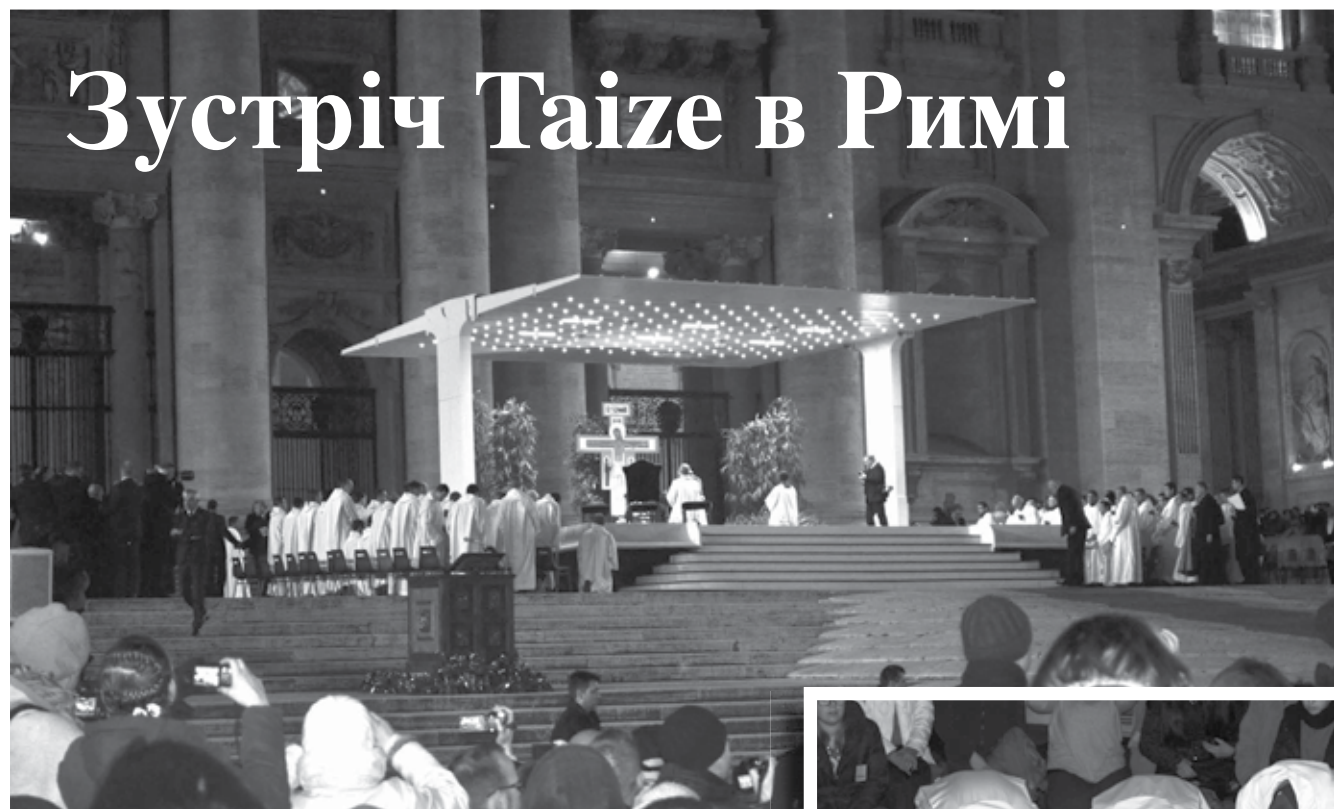
моментом дня стала Євхаристія, яку звершив о. Денис Флік. Після обіду для хлопців виступив наш музичний гурт «Апостольство Покликать» з програмою «Блаженні вбогі духом». Після цього відбулась Біблійна вікторина, на якій міністр анти, розділившись на групи, відповідали на різні запитання. Увечері був представлений фільм «Останній подарунок», основною метою стрічки була

демонстрація можливостей людини в різних ситуаціях. Закінчився день адорацією Пресвятих Дарів. У неділю зранку відбулася Євхаристія та сніданок, після якого усі міністранти розїхалися по свої домівках. Дякуємо Богу за можливість проведення таких зустрічей у нашій семінарії. Запрошуємо всіх бажаючих міністрантів на наступну зустріч, яка відбудеться з 26 по 28 квітня!

Зустріч Taize в Римі

вступний курс

кл. Мирослав Войцехівський

З 28 грудня 2012 р. по 2 січня 2013 р. у Римі відбулась молодіжна зустріч Taize. У ній брали участь 45 тис. молодих людей не тільки з Європи, а й із США та країн Африки. Разом з ними прославляли Бога наші семінаристи, а саме: Бурмістров Олександр, Петренко Артем, Матвійчук Мирослав, Здоров Вадим, Куніцький Віталій та Войцехівський Мирослав.

«Ми були приємно здивовані відкритістю та щирістю італійців. У «вічному» місті панувала радість. Паломників приймали римські парафії, більшість па-

ломників жила у парафіяльних сім'ях. На цій зустрічі не було розважальної програми – усі перебували в молитовному дусі. Цьому духові сприяли спільні молитви, які відбувались в базиліках. Це були регіональні зустрічі, в яких брали участь від 5 до 6 тис. християнської молоді в різних базиліках водночас. Проте 29 грудня о 18:00 на площі св. Петра відбулась зустріч з Бенедиктом XVI, в якій брали участь усі паломники. Це була особлива молитва, адже не кожен день маєш можливість молитися до Всемогутнього Бога разом з нашим Папою. Також у

Римі ми мали можливість познайомитись із християнами з Іспанії, Франції, Німеччини, Польщі... нас усіх з'єднувала мова любові...» – діляться своїми спогадами учасники паломництва.

Саме так ми можемо зростати у вірі, ще більше відкриватись на Божі благодаті, зміцнювати єдність Церкви, майбутнім якої є сучасна молодь. Бажаємо всім відчутти дух любові, який панує на молитовних зустрічах Taize. Сердечно запрошуємо всіх на наступну зустріч, яка відбудеться у Страсбурзі з 28 грудня 2013 р. по 1 січня 2014 р.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ! В РУБРИЦІ «НАША ТВОРЧІСТЬ» МИ ПРЕДСТАВЛЯЄМО ВАМ ТАЛАНТИ, ЯКІ МАЮТЬ НАШІ СЕМІНАРИСТИ. В ПОПЕРЕДНІХ НОМЕРАХ ЦЕ БУЛИ ВІРШІ, РОЗВАЖАННЯ ДО ТАЄМНИЦЬ РОЗАРІЮ... У ЦЬОМУ НОМЕРІ ПРОПОНУЄМО ВАШІЙ УВАЗІ ВІРШ ОДНОГО В'ЯЗНЯ З РАЙКОВЕЦЬКОЇ ВИПРАВНОЇ КОЛОНІЇ, ЯКУ ВІДВІДУЮТЬ НАШІ СЕМІНАРИСТИ. НЕХАЙ ЙОГО РОЗДУМИ НАД ТАЄМНИЦЕЮ ХРЕСТА ДОПОМОЖУТЬ НАМ ГЛИБШЕ ПЕРЕЖИТИ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА РОЗП'ЯТОГО.

Крестик на шее

На шее крестик стал вдруг украшеньем,
Оригинальнѣй, носится легко.
Когда эже это грешное решенье
Приятым, малым стало пустяком?
В любом киоске, лавке, магазине,
За небольшую сходную цену,
Орудье казни продаётся ныне,
Не Бога прославляя – сатану!
Но тот ли смысл в крест влагался,
Когда Сын Божий по земле ступал,
Когда под тяжестью креста сгибался,
Но волю Божью не переступал?
Когда эже в нас произошло смещение
Святого с грешным, вечного с земным,
Кто пытку превращает в украшеньем,
Не зная веры истинной цены?
Крест – это выбор, Богу посвященье,
Он для того, кто духом сильней.
Несущий крест становится мишенью,
Насмешек мира, злобы и камней.
Кто крест несёт, не может защищаться,
Любовь – его оружье, кроткий взгляд.
Он к Богу может только обращаться:
«Прости им Отче», что не то творят...
Склонившись низко под немалым весом,
От плотского отрекшись навсегда,
Те побеждают, для которых тесен

Весь мир, и Божья воля – как своя...
Крест не отъемлем от того, кто с Богом,
Кто христианин не словом, а душой.
Таких Людей не будет очень много –
Средь правых мира трудно быть левшой.
Несущий до конца с крестом сольётся,
Распятием для мира станет сам;
Спасает крест не тот, что продаётся,
А тот, что мир приблизит к Небесам.
Христос распятый – это в Небо двери,
Единственный святой и чистый Путь,
Не надевайте крест прикрывать безверье,
Когда Христос – лишь символ, а не суть.

РВК-78 11 отряд, Анатолий (Одесса)

А НА ЗАКІНЧЕННЯ:

Метою семінарії є приготування кандидатів до священства. Протягом 8 років

семінаристи через молитву, роздуми та поради наставників розпізнають та утверджують своє покликання. Кульмінацією навчання в семінарії є прийняття таїнства Священства. Саме в цей момент Церква офіційно підтверджує, що кандидат має покликання до священницького життя. В наступному номері у рубриці **«Важлива подія»** Ви зможете дізнатись про тих кандидатів, які цього року закінчили нашу семінарію, прийняли таїнство Священства і почали душпастирське члужіння

Про міністрантське служіння в парафії Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії с. Мурафа читайте в наступному номері у рубриці **«Сторінка міністранта»**

У цьому номері ми представили Вам історію таїнства Покаяння. У наступному випуску розповімо про п'ять умов доброї Сповіді, як правильно сповідатись. Про ці практичні вказівки читайте в рубриці **«Стежками Літургії»**

Дорогі читачі!

Якщо Ви помітили якусь помилку, просимо повідомити нам про свої уваги.

Листи можна надсилати за основною адресою або на наш e-mail: golosseminarii@ukr.net

З радістю вислухаємо Ваші пропозиції та зауваження щодо газети «Голос Семінарії».

Нам також хотілося б почути, що Вас цікавить у житті священника чи семінарста.

Пишіть нам, і ми обов'язково висвітлимо Ваші пропозиції на сторінках нашого часопису.

Голос Семінарії № 2 (18)
Березень-травень 2013
Газета
Вищої Духовної Семінарії
Святого Духа
Кам'янець-Подільської дієцезії
Римо-Католицької Церкви
(для внутрішнього використання)
Адреса редакції:
Вища Духовна Семінарія
вул. о. В. Ванаса, 14
м. Городок
Хмельницька обл.
Україна, 32000
тел.: (03851) 3-21-43
тел/факс: (03851) 3-14-84
www.wds-gorodok.com
e-mail: golosseminarii@ukr.net

Головний редактор:
кл. Євген Фізер
Фотограф:
кл. Вадим Здоров

Редакція:
кл. Олександр Бурмістров
кл. Віктор Мазур
кл. Ростислав Грабовський
кл. Вадим Здоров
кл. Петро Константінов
кл. Сергій Поліщук
кл. Олег Байдацький
кл. Віталій Кульчицький
кл. Роман Канонішен

Церковний цензор
кс. д-р В'ячеслав Грумницький

Коректа:
Ольга Барало

Верстка і дизайн:
Ольга Балокіна

Відділ розповсюдження:
кл. Олег Байдацький
кл. Роман Канонішен

Редакція має право редагувати та скорочувати подані матеріали. Рукописи не повертаються і не рецензуються. При передруці посилання на «Голос Семінарії» обов'язкове.

Друк:
Л. Т. Маєвський

ПОДІЇ НАШОГО ЖИТТЯ

З'їзд міністрантів,
який відбувся з 1 по 3 березня 2013 року

Свята Меса в десяти річницю смерті єпископа
Яна Ольшанського 23 лютого 2013 року

Семінаристи III курсу готуються до здачі екзамену

Конференція о. Ярослава Рудого на тему:
«Віра як відповідь на Об'явлення»

Консакраційна молитва над отцем-номінантом Радославом Змітровичем

Вища Духовна Семінарія Святого Духа

Кам'янець-Подільської дієцезії Римо-Католицької Церкви м. Городок

- ГОЛОВНА
- ФОРМАЦІЯ
- ПРО СЕМІНАРІЮ
- ПОКЛИКАННЯ
- ГАЛЕРЕЯ
- БІБЛІОТЕКА
- ДОБРІДІ
- ГОСТЬОВА КНИГА

Форматори

- Єпископи
- Викователі
- Викладачі
- Духовні отці

Семінаристи

- Курси
- Випускники

Архів

- Події
 - за місяцями
 - за роками
- Новини

Теги

папа володимир Євдоким
покликання Голос Семінарії
семінарія

З'їзд міністрантів

Опубліковано: 04 березня 2013

З'їзд міністрантів

Ось і відбувся черговий з'їзд міністрантів. Він тривав з 1 по 3 березня. На цю зустріч приїхало 82 міністранта. Також були присутні хлопці з Одесько-Сімферопольської дієцезії, що показує цікавість цих зустрічей. В ці дні в семінарії панує незвичайний дух.

[> детальніше...](#)

«Апостольство Покликать» в Писарівці

Опубліковано: 04 березня 2013

3 березня семінарийний гурт «Апостольство покликать» представив свою «Великопісню програму» парафіянам села Писарівка. Зустріч відбулася одразу після Святої Меси і тривала близько години.

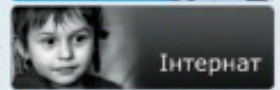
[> детальніше...](#)

курс «Альфа» в Хмельницьку

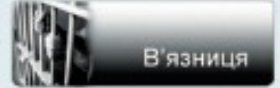
Газета

Міністранти

Інтернат

Апостольство
покликать

В'язниця

Календар

Березень 2013

Пн	Вт	Ср	Ч	Пт	Сб	Нд
25	26	27	28	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

← ЗАПРОШУЄМО ВІДВІДАТИ САЙТ НАШОЇ СЕМІНАРІЇ →

www.wds-gorodok.com

www.wds-gorodok.com